

עבדים או סחטנים
★
הצמד המהיר
ביותר בבריכה
★
האוהד "השרוף"
ביותר של האדומים
★
נשיקה
לאלוף הטניס
★
הפנים הלא מוכרים
של סרגיי בובקה
23–21
ראה והיווכח בעצמך איך כרטיס אחד ומיוחד – כרטיס ויזה בינלאומי – הופך אותך לאורח מכובד בעולם.
■ בזכות כרטיס ויזה שלך אתה לקוח אמין ב־6 מליון בתי עסק, מסעדות ובתי מלון בעולם. כבר בארץ, אתה יכול לרכוש באמצעותו את כל הדרוש לנסיעתך. ויזה מאפשר לך שימוש גם בארץ וגם בחו"ל – בכרטיס אחד.
■ רק כרטיס ויזה בינלאומי מאפשר לך לשלם עבור כל קניותיך והוצאותיך בחו"ל בתשלומים עד 33 חודשים ואף יותר באמצעות "ויזה עדיף לחו"ל".
■ אתה מקבל חינם ביטוח תאונות RISK בגובה $50,000 ובנוסף שרותי סיוע רפואיים למקרי חרום, 24 שעות ביממה. כדי ליהנות מכך, רכוש את כרטיסי הטיסה, הרכבת או כל כרטיס אחר לתחבורה ציבורית בכל העולם באמצעות הויזה שלך. (בכפוף לתנאי הפוליסה).
■ רק כרטיס ויזה בינלאומי מאפשר לך למשוך מטבע מקומי ב־25,000 כספומטים ברחבי העולם, 24 שעות ביממה, עם הקוד הסודי שלך. כרטיס ויזה מאפשר לך למשוך מזומנים גם בקרוב ל־200 אלף סניפי בנק בעולם.
VISA – הויזה שלך לעולם
VISA
כרטיס ויזה בינלאומי. מס' 1 בעולם.
VISA

כאשר עורך הדין עוטה את גלימתו בין כתלי בית המשפט, הוא מרסן את חרוות הקרב הטבעית, הטבועה בו ובמקצועו וכוחר ניסוחים מהוקצעים וזהי־רים המרורים בדרך כלל לג־בול סבלנותו וסובלנותו של השופט, בפניו הוא טוען.

ברב־שיח בנושא המשפט בספורט – שאירגן "שבועספור־רט" בשבוע שעבר, השילו המשתתפים את גלימותיהם ונתנו דרור לכושר ולכשרון הבטוי וההתנצחות שלהם. בש־פה ברורה, לעתים נוקבת, דיב־רו ופרקו את אשר על ליבם ומסתבר שהמטענים הם כבדים מאד.

הרכבת הפאנל נעשתה במ־חשבה לתת ביטוי ויצוג לאינ־טרסים השונים הנוטלים חלק במשחק הזה: עו"ד צבי יפה (היועץ המשפטי של איגוד הכ־דורסל וההתאחדות לכדורגל), עו"ד חנוך קינן (נציג הקבוצות בדיון), עורכי־הדין יוסי ליבנה ושמואל זיסמן (כ"כ השחקנים) ונתן אמיר (סוכן שחקנים).

עיקר האש הופנתה מטבע הדברים כלפי עו"ד יפה, שה־שיב מצידו מלחמה שערה. הדוברים שיסעו זה את זה לע־תים ונבלמו אך במאמץ על גבול האמירות, שהיו מצטע־רים עליהן אחר־כך.

ברצוננו להודות לכולם על נכונותם להשתתף, על כנותם וגילוי ליבם – ותודה מיוחדת לעו"ד זיסמן, על שאירח את הדיון, במשרדו.

משה גורלי

הינחה: משה גורלי
רשם: קובי שם־טוב

סחטנים או עבדים נרצעים

ברב־שיח ראשון מסוגו בין כמה ממשפטני הספורט הבולטים בי־שראל, טופלו הנקודות הכואבות ביותר של מציאות הספורט שלי־נו: בעיית הסגר, תקנון התשלו־מים, ילדים שחותמים לכל ימי חייהם ■ מי הם השחקנים: סוחטי תשלומי עתק, ללא תמורה – או עבדים נרצעים לאיגודים ולקבו־צות ■ דיון גלוי לב, סוער ונוקב

בעיית ההסגר, תקנון התשלומים הפרוץ, מוסר הכוררות החדש של איגוד הכדורסל, העובדה שילדים החותמים באגודה, ננעלים בה לכל חייהם – כל הבעיות הבוערות הללו של הספורט הישראלי, הקייץ,העבירו שוב את ניהול הספורט לבתי המשפט. התפתחות זו היא תוצאה מהמבנה ומשולש היחסים איגוד־קבוצה־שחקן, שקיים אצלנו.

האיגוד וההתאחדות לכדורגל, חופשיים לקבוע את תקנוניהן בדרך חד־צדדית ולכפות אותם, הר כגיגית, על השחקנים. לשחקנים עצמם אין שום יד ומעמד. ארגוניהם קמו על בסיס הטענות לשרירות, קיפוח והעדפת האינטרסים של הקבוצות, ואולי מה שמעניין אותם זה רק הכסף.

מהי, שאלנו את משתתפי הרב־שיח, התייחסותכם לכך?

צבי יפה: איגוד הכדורסל וההתאחדות לכדורגל (שנקרא לשניהם, לצורך העניין, איגוד) ממונים על שמירת האינטרסים של כל העוסקים בענף. יש עליהם חובה לדאוג שתהיינה נורמות בכל הנוגע להעברות שחקנים, הסגרים, שחרורים ותשלומי משכורות. אנחנו לא מוכנים לשתף שחקנים בניסות

המשך בעמוד הבא

שבועספורט

מודעות: גילה שניידר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: לוסי קזמיר, יגאל אופיר
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

ענת לויט ורזיאל רימר, שני האנשים המהירים ביותר בבריכה בישראל. לא תמיד הם צוחקים (צילם: עודד מילשטיין)

מה בגליון

המשך מהעמוד הקודם

סחטנים או עבדים נרצעים

התקנון. יש לנו בעניין זה מאבק משפטי ממושך עם ארגון השחקנים. העיקרון הוא שההתאחדות לא יכולה להתחשב בגורמים פרטיים. ההתאחדות היא שיוצרת מקומות עבודה לשחקנים ואפשרות להרוויח. אחרת הם היו משחקים בליגה למקומות עבודה. היא גם מנפיקה רשיונות עבודה – כרטיסי שחקן – ולכן יש לה הזכות לקבוע את הכללים. ממש כפי שמי שמנפיק רשיון נהיגה יכול לקבוע את חוקי התנועה, מבלי להתחשב בדעת הנהגים. ישנן בעניין זה, שתי אפשרויות קיצוניות – או

יוסי ליבנה

"שחקן חותם אצלי על שלושה חוזים: אחד עם הקבוצה, אחר פיקטיבי להפקדה באיגוד והשלישי שקובע שהראשון תקף וזה שבאיגוד – מבוטל"

שיהיה סדר, אותו תקבע ההתאחדות, או שתהיה אנרכיה מוחלטת. חשוב להדגיש שזכויות השחקנים צריכות להיות שוות בכל הליגות".

חנוך קינן: "השחקן אינו חבר באיגוד. קבוצתו חברה בה, והוא בתוקף חברותו בקבוצה, קשור לאיגוד. האיגוד קבע את התקנון בשיתוף עם נציגי הקבוצות, המיוצגים שם ע"י נציגי הקבוצות. זה לא סוד שלקבוצות, וכמיוחד לקבוצות הצמרת, יש פתחון פה בכל הקשור לקביעת התקנון וזה אינו עולה בקנה אחד עם טובת השחקנים. אינני מסכים עם עו"ד יפה, שאירגון השחקנים דורש רק להרוויח כספים. צריך לראות גם את השחקנים בליגות הנמוכות. שם לא מדובר בכסף. אגב, התקנון כולו לא מדבר על כסף, אנחנו הרי עדיין חובבנים".

ניגוד אינטרסים

שבועספורט: עכשיו הכדור, בידי השחקנים – ונציגיהם.

יוסי ליבנה: "אני מסכים רק לדבר אחד: שיש ניגוד אינטרסים בין האיגוד לשחקנים. האיגוד הוא פורום יו"רים, שדואג רק לאינטרסים של עצמו. השחקנים לא מעניינים אותם. לא מקובלים עלי דברי יפה על מטרות האיגוד. אם לא היו שחקני כדורגל, לא היה איגוד, אבל אם לא יהיה איגוד, יהיו ועוד איך שחקני כדורגל. קשה לראות עסקנים משחקים. מי הם שיקבעו שכר גג ויגידו לשחקן שהוא לא יכול להרוויח יותר. הנה, למרות התקנון, ראינו קבוצות שמשלמות לשחקנים מעל לתקנון, ביד רמה ובכיס רם. יותר מזה, אין להתאחדות אפילו אומץ לבדוק כמה משלמים בלאומית. הם בודקים רק בארצית. בכדורסל בכלל מקבלים החלטות על פי דעת קהל. הנה, בהינף אחד ביטלו דיונים שלמים בבית הדין העליון וחננו את עפולה וראשל"צ, רק בגלל לחץ הציבור. כלומר, האיגוד הוא כלי ביד הקבוצות, שקובעות בו הכל, כולל איפה שחקן ישחק. או אם השחקן הוא ממילא עבד נרצע, תנו לו לפחות את האפשרות להיות שותף בקביעת החוקים.

"לא יתכן שילד בן 13 לא יוכל לעבור קבוצה, אם ירצה. לא יתכן שבחורה ששיחקה בקבוצה והתחתנה ועברה דירה, לא תוכל לעבור גם קבוצה. לכן קמה מערכת שלמה של חוזים, שנועדה לעקוף את התקנון הזה כדי לתת ביטחון כלכלי לשחקן. בעידן הספורט המקצועני, התקנון הוא עדיין משנות החמישים, לפחות ברוחו".

שמואל זיסמן: "על ספסל הנאשמים יושבים האיגוד והקבוצות. השחקנים לא עשו רע לאיש, כולל קטינים שהצטרפו לאגודות מבלי שידעו לאן זה מוביל אותם. אי אפשר להגיד שאנחנו מצטרפים כשחקנים לאירגון וולנטרי שיקבע לנו את הכל. האיגוד רוצה לארגן? בבקשה: שיקבע זמני משחקים, מועדי העברות, תקנוני ענישה, צבעי גופיות וכו'. מפה ועד לקביעת מקום עבודתו של שחקן, ארוכה הדרך. מציגים פה את השחקנים כמי שמצמידים אקדח לרקתו של המנהל ודורשים כסף. אתם לא רוצים לשלם? תחזיקו שחקנים זולים. האיגוד עוצם עיניים במקום לתת חופש העברות. במדינות נאורות, ארה"ב וקנדה, שחקנים חופשיים לעבור כרצונם".

צבי יפה

"אלפי אנשים היו רוצים להיות עבדים נרצעים תמורת 50, 60 ו־70 אלף דולאר לשנה.. אני כועס על הקבוצות שקודם משלמות ואחר כך פושטות את הרגל"

יפה: "ההעברות באנגליה לא מכניסות כסף לקבוצות?"

זיסמן: "גם השחקן מקבל חלק. חוץ מזה, האיגוד לא עושה טובה לאף אחד. רוצים לארגן? תתעסקו בעניינים פרוצדורליים. רוצים לקבוע זכויות מהותיות? תערבו את השחקנים בהחלטות. העולם הולך למקצוענות. לא תוכלו לעצור את זה. בעוד 25 שנה נשב ונצחק על הדיון הזה".

משתתפי הדיון. מימין: עו"ד יוסי ליבנה, סוכן השחקנים נתן אמיר, פרקליט איגוד הכדורסל וההתאחדות לכדורגל, עו"ד צבי יפה, עו"ד חנוך קינן, עו"ד־כדורסלן שמואל זיסמן. תילופיאש מתמשכים ליד השולחן, בנושאים הבוערים ביותר

נתן אמיר: "בכל העולם הספורט הוא ביזנס ושעשוע. אצלנו זה יותר בתי משפט מבכל מדינה מערבית אחרת. התקנון הוא משנות ה־50 וצריך לערכן אותו".

שמואל זיסמן

"על ספסל הנאשמים יושבים האיגוד והקבוצות... השחקנים מקופחים, יחסית לסקטורים אחרים... ההסגר זו שיטה אינפנטילית, כולם מפסידים ממנו..."

יפה: "נמאס לי מהשימוש השבלוני במושג שנקרא 'עבד נרצע', בכל פעם שרוצים..."

ליבנה: "אז אולי תסביר איזה פירוש אחר אפשר לתת לחוק החדש הזה שרוצים להציע, ששחקן שיוצע לו שכר הגג, לא יוכל לעבור קבוצה?"

יפה: "אומרים פה שהתקנון ישן. שתדעו שמעדכנים אותו כל כמה חודשים...".

זיסמן: "כן, נכון, יש עדכון: שחקן שנמצא בהסגר ונסע לחו"ל, חייב לבוא לארץ כל 3 חודשים כדי להחתים את הדרכון. אם זה הכוונה שלך לעדכון...".

יפה: "אני מכיר אלפי אנשים שהיו רוצים להיות עבדים נרצעים תמורת 50, 60 ו־70 אלף דולר לשנה".

ליבנה: "הם שווים את זה".

יפה: "זו צביעות. השחקנים בכדורגל לא מקופחים. הם מקבלים שכר כמו באירופה ויותר, למרות שברמתם הם חובבנים".

ליבנה: "אז למה אתם משלמים להם?"

יפה: "השחקנים זה הסקטור המרוויח ביותר במדינה. אולי רק ארנסט יפת הציב שיאים חדשים. זו שערוריה. מקבלים פה סכומי ענק ללא תמורה. יש בארץ נטיה אותה מובילים הספורטאים, שככל שאתה חזק יותר, אתה צועק שאתה מקופח יותר. הרבה היו מוכנים לקיפוח כזה. לא ההתאחדות משלמת לשחקנים. אני כועס על הקבוצות שמשלמות ולכן פושטות אחר כך את הרגל ויש הרבה קבוצות שעומדות על סף פשיטת רגל, לא רק הפועל ת"א. כל מה שמעניין את השחקנים זה רק כסף וכמה שיותר. ההתאחדות צריכה לעמוד בפרץ הזה. גם הסיפורים על ילדים בני 10 הם אגדה. אין ילד שרצה לעבור ולא עבר. גם בחו"ל, שחקן שעובר קבוצה לא לוקח לעצמו את כל הקופה. פה רוצים רק להרוויח".

חיים קצרים

זיסמן: "השחקנים מקופחים יחסית לשאר הסקטורים ועוד איך. הנה, כולנו עורכי דין. למה יש לנו זכות לקבל שכר כמה שנרצה, איזה לקוחות שנרצה, לקבוע שכר מינימום? כדורסל זה לא מקצוע כמו עריכת־דין"? (פונה ליפה) כשאתה יצאת עם בחורות בגיל 16, השחקן הרים משקולות. כשאתה היית במסיבה, הוא היה במחנה אימון. חיי המקצוענים קצרים וצריך למצות מהם את הרווח האפשרי. חוץ מזה, ויינקרנץ לא שילם לעצמו. שילמו לו. מי שלא רוצה, שלא ישלם".

ליבנה: "עבד נרצע פירושו שחקן שקשור לאגודה בלי יכולת לעבור כבחירתו".

השחקנים אשמים

שבועספורט: איך אתם, כמשפטנים, מתמודדים עם בעיית החוזים הכפולים? התקנון קובע גג והקבוצות בלחץ השחקנים, מפירות אותו. איך מתמודדים עם מערכת הרמייה המוסכמת הזו?

קינן: "אין בעצם הרבה קבוצות שיכולות לשלם. התשלומים הם רק בשתי הליגות העליונות בכדורגל ובליגה וחצי בכדורסל. לא מטריד אותי מי עובר על התקנון, מפריע לי שכמעט כולם עוברים על התקנון, והקבוצות הן אלה שקובעות אותו. אבל צריך להיות גלויי לב ולהודות שגם השחקנים אשמים. הם מכתיבים לקבוצות את גובה התשלום ואני מסכים עם יפה, שיש גם מי שלא מגיע להם סכומים כאלה".

ליבנה: "אז למה משלמים?"

קינן: "מי כמוך, חיפני, יודע ששחקן בא ערב משחק חשוב ואומר 'אני לא עולה', ואתה עומד מולו חנוק. או שערב פתיחת עונה אין קאדר מלא והלחץ על הקבוצה גדול".

ליבנה: "אז שיסגרו את החוזים בזמן. למה תמיד מחכים לערב פתיחת העונה?"

קינן: "לא באנו לחפש פה אשמים. אם נחפש נגיע לשחקנים, לקבוצות ולאיגוד. זכור שמס הכנסה ערך פעם מדגם בין הקבוצות לחפש חריגות. היכן שחיפשו מצאו. מדוע האיגוד לא מחפש חריגות בליגות העליונות".

זיסמן: "אין להם זמן. עסוקים בליגות הנמוכות".

קינן: "התקנון אמנם צריך לעבור שינוי יסודי, אבל אני שם בסימן שאלה אם יש בכלל מקום למקצוענות בארץ".

שקר מוסכם

ליבנה: "אני רוצה לדבר על תופעה, כעו"ד של שחקנים. שחקן מבקש ממני לערוך לו שלושה חוזים. אחד עם...".

יפה: "אולי לא ניכנס לזה".

ליבנה: "אני דווקא רוצה להיכנס. לשחקן יש שלושה חוזים. אחד עם קבוצה, השני פיקטיבי, לצורך הפקדה באיגוד והשלישי שבו נכתב שהחוזה הראשון תקף וזה שבאיגוד – מבוטל".

יפה: "עד שפעם אחת העסק הזה יגיע לבית משפט ויתפוצץ".

ליבנה: "זה בדיוק מה שזיסמן כינה שקר מוסכם, שכולם נותנים לו יד".

יפה: "לכן הגענו לאן שהגענו".

ליבנה: "אז שישלמו כמה שהם יכולים. הבעיה שזה לא עסק פרטי ועסקנים מתחייבים על כספי ציבור, אבל זה כבר דיון אחר, על ניהול הספורט,

נתן אמיר

"הספורט זה ביזנס ושעשוע בכל העולם ואילו אצלנו מתעסקים בו בתי המשפט יותר מבכל מדינה מערבית אחרת. התקנון הוא משנות ה־50"

שגם בעניין זה יש לי דיעה. מכל מקום, כמו שאמרתי, השחקנים חתומים על שלושה מסמכים סותרים".

יפה: "אני רוצה לחזור להשוואה שלכם לסקטורים אחרים. אין ענף בו העובד בא למעסיקו ערב הכרעה גורלית בחיי המפעל ואומר אני לא עובד אם לא אקבל העלאה. עו"ד לא יבוא ללקוחו ערב הכרעת דין ויבקש תוספת, שלא בהתאם למה שנקבע מראש. בספורט זו נורמה. יש סוחטים ונסחטים. במצב זה, חומרת הדין היא עם הסוחטים, כלומר השחקנים".

זיסמן: "אתה מציג מצב שהיה נכון לפני עשר שנים. זה לא קורה היום".

יפה: "אולי לא בכדורסל, בכדורגל עושים זאת".

ליבנה: "מעולם לא באו לבית משפט בטענה של לחץ על קבוצה".

זיסמן: "מדובר בקיום הבטחות".

יפה: "עצם זה שקבוצות לא עומדות בהתחיבויות שלהן...".

זיסמן: "זה משפט מעניין, כן...".

יפה: "עצם זה שקבוצות לא עומדות בהתחיבויות, מראה שהן נסחטות מחוסר ברירה. זה מצב שלא קיים בשום ענף במשק הישראלי. אשר לעקיפת התקנון בקבוצות, אנחנו מעסיקים חברות חקירה שבודקות וכשמתקבלות ראיות מעמידים לדין".

חנוך קינן

"שחקן בא ערב משחק חשוב ואומר: 'אני לא עולה' ואתה עומד מולו חנוק...מס הכנסה ערך מידגם של קבוצות חריגות. היכן שחיפשו – מצאו"

ליבנה: "זו הצהרה שאין לה כיסוי. אני עצמי חתום על חוזים כאלה".

יפה: "כל מקרה שיובא לידיעתי יגיע לדין".

ליבנה: "גם כלאומית? יש חמש קבוצות שלעולם לא תעמידו לדין. אין לכם אומץ".

יפה: "התקנון לא איפשר".

זיסמן, בציניות: "בטח, גם להגביל וגם להעמיד לדין זה להוסיף חטא על פשע".

יפה: "יש לי דוגמא קלאסית - מס הכנסה. כולם יודעים שאנשים רבים עוקפים אותו. זה סיבה לבטל את מס הכנסה? משתדלים לאכוף את החוק ולהתמודד עם זה".

שבועספורט: בעיית ההסגר מטרידה רבים, היש הצדקה לקבוצות להשבית שחקנים או לאיים עליהם, לא לעסוק בספורט שנתיים?

קינן: "יש שיכבה אחת שצריכה להטריד את כולנו – ילדים רכים שננעלים על ידי התקנון מגיל ינקות...".

יפה: אם הגענו לדיון על ההסגרים, כולם ודאי יהיו נגדי. אני נגד חופש העברות, כי אז איש הישר בעיניו יעבור".

ליבנה: "ומה רע בזה?"

יפה: "נגיע למצב בו יהיו קבלני שחקנים שיחזיקו אותם כרכוש. חוץ מזה, אף בית משפט עוד לא קבע שהסגר זה פגיעה בחופש המקצוע. הדיון התקדימי בעניין ערי גורדון, נערך שעה שנציג הכדורסל קיבל זימון שהגיע אליו לאחר הדיון".

בלם נגד אנרכיה

ליבנה: "זו טענה חמורה מאוד. אם לא שמעו אותך בדיון יכולת לערער. בשתיקתך – הסכמת".

יפה: "היו מקרים שעירערתי לעליון. לא התקבלה שם מעולם החלטה שתוכל להוות תקדים. ואני מאוד רוצה שתתקבל החלטה כזו, שנוכל כבר לפעול לפיה. אשר להסגר, זה בלם נגד אנרכיה ונגד סחיטות וגם הפתח האחרון לשחקן שהסתכסך עם אגודתו. עובדה שלא משתמשים בו. אני מסכים שבנושא הילדים יש לשנות את התקנון".

קינן: "ההסגר הוא דבר שטוב לקבוצות...".

ליבנה: "נכון!"

קינן: "קבוצה שמשקיעה בשחקן, מרגישה צורך לקבל תמורה שעה שהוא הופך לכוכב ורוצה לעזוב, אבל עדיין מטרידים אותי הקטינים. בעניין זה יש לי סיפור אישי. בעת הדיון על נרב הנפלד, בא אלי בני ואמר שנרשם לחוג ספורט ואני צריך לחתום לו. התמתי. אני בדיעה שנושא ההסגרים כלפי קטינים צריך להתבטל. צריך לקבוע מה הגיל לקטין".

ליבנה: "גיא גודס (בן 17) קטין?"

קינן: "חשובה גם רמת המשחק".

זיסמן: "זה אבסורד, אבל ההסגר הוא נגד כולם. השחקן שנכנס להסגר מפסיד שנתיים. הקבוצה שלו מפסידה את הכסף ממכירתו, קבוצתו החדשה מקבלת שחקן ללא כושר ואפילו הנבחרת מפסידה. זו שיטה אינפנטילית".

יפה: "אבל עובדה שרק שחקנים בודדים מאוד משתמשים בזה".

זיסמן: "בטח, תגדילו את תקופת ההסגר ל־60 שנה ותראו שאף אחד לא ישתמש. זה אומר שזה טוב? אם היתה לי בת שרוקדת בלט והיתה נרשמת לחוג ואח"כ בגיל 18 פתאום היה מסתבר שהיא לא יכולה לעבור מבת־שבע לבת־דור, כל המדינה היתה צועקת. בספורט הרגלנו את כולם שאפשר להגביל את השחקנים מגיל 8 לכל החיים ועוד לשם מסי חבר".

יפה: ומה הפיתרון שלך?"

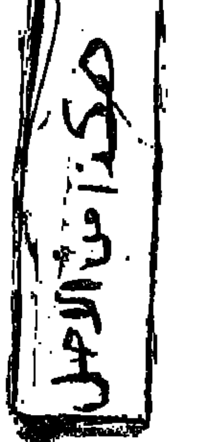
זיסמן: "שחקן שנרשם בגיל צעיר, אם הוא משלם מסים, תמורת החשקעה שהאגודה משקיעה בו, רשאי לעזוב כשיגדל".

קינן: "ומי שאין לו כסף לשלם והוא כישרוני?"

זיסמן: "שלא ישלם ויגיעו איתו לסידור כמה שנים הוא חייב להיות שם תמורת זה שמשקיעים בו. אם ירצה לעזוב, שיקבעו בוררות, או סידור אחר ושאפשר יהיה לעזוב".

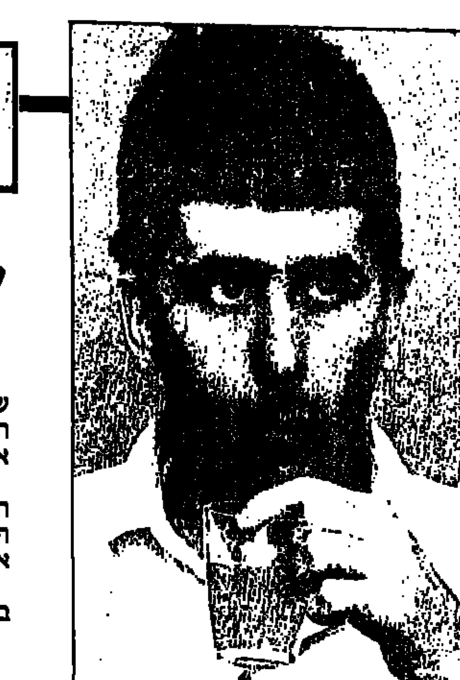
שבועספורט: התיקון שחכניס, את מוסד הבוררות כתחליף לבתי המשפט, האם יש לו סיכוי?

המשך בעמוד 20

שיחות עם "מר כדורסל"

משה לרר

עוד לא מבינים מה זה מרסר־מכבי

באחת השיחות האחרונות שלי עם יהושע רוזין, התעורר אצלי הרושם כי פרט לאנשי הפועל ת"א שאינם, איש לא מבין מה פירוש עיסקת השנים האחרונות מרסר – מכבי. יהושע רוזין מדבר על ההעברה מבחינה מקצועית וסבור שמכבי סגרה עניין עם הליגה. כל השאר – מאמנים, שחקנים, אוהדים, עסקנים, רק יכולים לנחש אילו פנים יהיו למכבי בעונה הבאה.

מכבי מנסה לסגור עניין לא רק עם שחקנים. מסתבר שגם על מאמנים טובים אינה פוסחת. העיסקה שבהעברתו של מולי קצורין מהגליל בחזרה אל מחוז המרכז, שם נולד, לעבודה בחבות השפע של מכבי ת"א, אינה מזכירה כלל את פרשת בואו של יאיר שרון למכבי בשלהי העונה שעברה, אחרי שכבר השלים את הטבעת בית"ר בליגה הארצית.

בשיחות עם יהושע רוזין הוא משבח את מולי כ"אחד משני המאמנים הצעירים המצליחים ביותר בכדורסל הישראלי". האחר הוא אפי בירנבוים, אף הוא חניך בית־הספר המצויין של מכבי ומת"ג. מולי, כך נראה לי, הוא מאמן לטווח ארוך.

מרסר, מגי, סימס, בארלו, מכבי ?

יהושע, יש לי אליך שאלה, קצת עדינה. איך אתה רואה את מכבי בעונה הקרובה, עם ארבעה שחורים בהרכב הראשון. האם זו תהיה מכבי ?

– זו בעייה. אבל מי אומר שיהיו ארבעה שחורים ? אולי בארלו לא ימשיך ובמקומו יבוא שחקן לבן ?

אולי, יהושע. אבל תיאורטית. ולא רק זאת: קיימת אפשרות שמכבי תהיה העונה בלי מוטי (שכבר פרש) ובלי מיקי. ואז – זו תהיה בלי ספק מכבי אחרת.

– תמיד חשבתי שמיקי זה הלב של הקבוצה, האיש שנותן חיים לקבוצה. מיקי ומוטי היו במשך שנים הסמל המסחרי של האגודה. של מכבי. זיהו אותם עם צבעי המועדון.

קח את הפועל ב"דרבי" האחרון של העונה, זה שקבע את האליפות. נכון שהפועל, במצב של 1־1 במשחקים, שיחקה בשביל לנצח. אבל כאשר מכבי הצליחה לסגור לה את המשחק – זה נגמר. שוב לא היה בהפועל איש שירים את הקבוצה מהקרשים.

לעומת זאת קח את מיקי ומוטי. שניהם ישבו על הספסל, קפצו כמו אריות מהמקום, עודדו את חבריהם, השתתפו במשחק. אפשר היה לראות את ההתלהבות שלהם, את הרצון לנצח, את הווינריות שלתוכה נולדו עם בואם למכבי לפני כל כך הרבה שנים.

השאלה שאתה שואל, בשני הכיוונים – גם ארבעה שחורים בהרכב הראשון וגם אפשרות של מכבי בלי מוטי־מיקי – היא רצינית, אך מכיוון שלמכבי לא יהיו העונה יריבות רציניות, אני יכול רק לנחש ולומר שלחסרונם של מוטי־מיקי לא תהיה השפעה גדולה כל כך במישור הספורטיבי.

ובמישור של האוהדים, נאמר, האם זה ישפיע ?

– יהיו בוודאי אוהדים שההרכב הצפוי של מכבי ישפיע עליהם. אולי זה לא ישפיע על הרגלים, בדרך לקופות, אך זה ישפיע, בלי ספק, על הלב. הקהל ילמד לקבל את מכבי כקבוצה שהיא עסק לכל דבר, כמו קבוצה ב־.N.B.A למשל, ואת השחקנים כמקצוענים, שהיום הם משחקים כאן ומחר שם. בסך הכל זה יהיה SHOW אחד גדול.

כל עוד תמשיך מכבי לנצח – הקהל יקבל את כל השינויים.

והוא ימשיך לשאוג "מ־כ־ב־י, מ־כ־ב־י"?

– בוודאי, אלא מה?

את מקום הפועל ת"א תתפוס חולון

יהושע, עם לאבן מרסר בשורותיה, סגרה מכבי ת"א את הליגה ?

– מכבי לא עושה חשבון לאף אחד. היא עושה מה שטוב למכבי ולהופעתה בגביע אירופה. מכבי בלי גביע אירופה – זו לא תהיה מכבי.

בהעברתו של מרסר אליה – ובהחלט אפשר לכנות זאת "העברת העשור האחרון" – גרמה ◄ מכבי לכך ששום קבוצה, בכל אופן לא העונה, תסכן את מעמדה. הפועל חולון, אם תעשה מאמץ מיוחד במינו, ובנוסף לארל ויליאמס, רכש "ישראלי" מצויין, תחתים עוד שני כוכבים זרים, בלתי רגילים, אולי אז יהיה מעמדה של מכבי בסכנת מה.

אתה צופה יהושע, שהפועל חולון תיטול את המקום של הפועל ת"א בקרב עם מכבי על ההגמוניה ?

– נכון. כרגע לא נראית לי קבוצה אחרת המסוגלת לעשות את זה, כלומר להתמודד עם מכבי על התואר.

מה נשאר, אם כן, פרט לחולון ?

– לא הרבה. קח את אליצור נתניה, לדוגמא. קבוצה עם חמישה אמריקנים בעונה שעברה, לא תלך השנה בגדול. הקבוצה שהיתה לאליצור בשנים האחרונות – שוב לא תהיה לה והיא בוודאי לא תהווה איום על מכבי.

יהושע, אתה עומד לאמן קבוצה זו בעונה הבאה, ואתה בוודאי אמור לדעת מה קורה שם ?

נכון לעכשיו – אני עדיין במו"מ עם נתניה ולא סגרנו שום דבר. אנחנו מחפשים דרך איך, בכל זאת, להעמיד את אליצור נתניה על הרגליים, אבל כבר ברור לי שלא תהיה זו אותה קבוצה שראינו בעונות האחרונות. אין לאליצור את הכסף הדרוש להרכיב קבוצה כמו שצריך, ונוסף על כך: שוחררו מספר שחקנים, ביניהם את טרי פייר לבית"ר ת"א. ברור שאליצור נמצאת עתה בבעייה גדולה.

ומה עם קבוצת הגליל העליון, מחזיקת הגביע, האם היא יכולה להתקרב לשטח האליפות ?

– קבוצת הגליל, עם כל הכבוד לה, לא בנוייה עדיין להתמודד על התואר עם מכבי. לכל היותר היא יכולה לדגדג אותה, כפי שעשתה בעונה שעברה, בנצחון על מכבי שהושג בכפר־גלעדי, אבל לא יותר.

ומה לגבי הפועל ת"א? אמנם הפועל ת"א לא תהיה חזקה העונה כפי שהיתה בעונה האחרונה (בלי שניים משחקני המפתח שלה – מרסר וזלוטיקמן שעבר לראשל"צ; עניינו של דלזל בבירור בשעת כתיבת שורות אלה), אבל "דרבי" עשוי להיות תמיד בעל עניין.

– בעל עניין ? אני לא בטוח כל כך. אולי כזה יהיה רק ה"דרבי" הראשון, שיעורר סקרנות מבנות, בנוסח "איך תעמוד הפועל מול מכבי ?". כולם יחכו לתוצאה של ה"דרבי" הראשון. אם הוא ייגמר בתוצאה גבוהה לזכות מכבי – יאבד משחק הגומלין הרבה מערכו. מכבי תפסיד סכומי ענק כתוצאה מ"הפועל חלשה".

אני מבין שאיגוד הכדורסל החליט לקיים השנה את השלב המכריע בגמר־סל בשיטת הטוב מחמישה. מצד אחד זה דבר גדול, השאלה רק אם תהיה קבוצה שתתמודד עם מכבי ב"הטוב מחמישה". לדעתי – לא.

ובכל זאת – איך נראית לך מכבי העונה ?

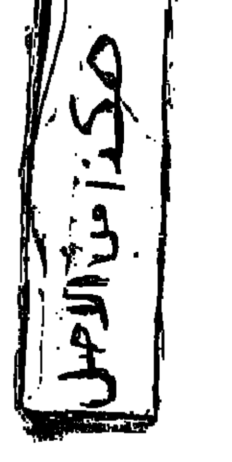
– כפי שכבר אמרתי, עם העברתו של מרסר לשורותיה, שוב יש למכבי, אחרי שנים (למעשה, מאז שיחק בשורותיה ארל ויליאמס), סנטור אמיתי, המשחק עם הגב לסל. מכבי יכולה לבנות קבוצה בצורה הנראית לה, עם או בלי קאן בארלו, כי יש לה את קווין מגי (במקרה הגרוע – סנטר, במקרה הטוב – פורוורד), יש לה את דורון ג'מצ'י ואת וילי סימס. נשארה הבעייה של רכז המשחק. זה יכול להיות חן ליפין, שאחרי פרישתו של ארואסטי יקבל בוודאי יותר קרדיט, וזה יכול להיות גם מישהו אחר. כי אם יחליטו במכבי לוותר על שירותיו של קאן בארלו, תישמר להם האופציה לבחון רכז־קלעי כשחקן זר שני, ואז שוב תשתנה הקונספציה.

מכל זה ברור שמכבי תהיה השנה קבוצה חזקה מאוד, שתשבור במידה רבה את המתח שהצטבר בליגה הישראלית בעונה האחרונה. מתח זה הושג, לדעתי, לא כל כך בגלל חוזקן של הקבוצות האחרות, כמו בגין החלשותה של מכבי במידה מסויימת.

העונה זה יהיה אחרת. העונה תהיה שוב מכבי חזקה ואולי יהיה משחק אחד או שניים שיעוררו עניין מיוחד. אני מתכוון למשחקים שבין מכבי ת"א להפועל חולון.

כדורסל +

משה לרר

מוטי

היי ג'ינג'י,

כשאני קורא בתכנייה שהגובה שלך 188 ס"מ, בשלושה יותר מאשר שלי, אני מתקשה להאמין. לא ש־1.88 זה מי יודע מה היום, בעידן של "נקניקים" בכדורסל, אבל תמיד נראית לי, לא יודע למה, קטן יותר. אולי זה מפני שאני מכיר אותך כל כך הרבה שנים, מגיל 0 בכדורסל, אפשר לומר, או אולי זה בהשפעת הגבוהים האמתיים בקבוצה, אלה שמשקיפים עליך מלמעלה, לעתים מגובה של 20 ס"מ, וזה כבר משהו.

בכל אופן, לא מספר הסנטימטרים שלך, זה מה שגרם לנו לכתוב עליך בכל השנים הארוכות הללו. לעתים קרובות היית גבוה יותר מכל הגבוהים גם יחד. זה מה שייחד אותך.

מוטי, אני יודע לכבד את ההחלטה שלך לסיים את הקריירה שלך במדי מכבי ת"א. החלטת על NO MORE BASKETBALL. במקרה שלך – מתאים מאוד להוסיף ולומר: NO MORE WAR.

כולנו יודעים, אך אתה ונורית יודעים טוב יותר מאחרים. אין כמעט מקום בגוף שלא קיבל מכה, מכוונת, מקרית, או אפילו יזומה. כי כאשר אתה מתכונן להסתער על שלטי הפרסומת ביד־אליהו, כמו גם במקומות אחרים בארץ ובאירופה, אתה צריך לקחת בחשבון מכה קטנה פה ושם. אני מכיר שחקנים רבים וטובים שנמנעו מזה. החליטו ששלטי הפרסום יעמדו במקומם. אתה סברת אחרת, וכאלה היו גם התוצאות.

מאוד נהניתי לראות בטלוויזיה כמה קטעי קליעה שלך. קצת צחקתי. הרי כותך לא היה בקליעה. שנינו, ועוד כמה אלפי צופים במשחקים, יודעים זאת. אבל בטלוויזיה אי אפשר להראות רק מסירות או קפיצות על כדורים אבודים ולכן רצו להראות גם כמה שניות של הכדור־בפנים, על רקע קולו הרועם של רפי גינת: "יופי מוטיו". שיהיה.

אני זוכר ערב אחד ביד־אליהו, לא זוכר נגד מי ומה היתה התוצאה. קלעת 17 נקודות דומני ושמלוק החזיק את הכרס וחגג. "שיא העונה" כינה את הערב הזה שלך. אם אני לא טועה הוא לא נשבר עד היום שבו הודעת על פרישה.

בעניין האחרון הזה, הקליעה, היו לי הרבה תאקלים אתך. מאז ומתמיד טענתי – ואני עומד מאחורי דברי אלה גם היום – שהיתה לך יד טובה וחבל שלא ניצלת אותה. אף פעם לא יכולתי להיות אתך בראש אחד בעניין הזה.

לא אחת כתבתי שקבוצות המתמודדות מול מכבי, משחקות, למעשה, מול ארבעה שחקנים. כתבתי שארואסטי לא מסכן את הסל ולכן אינו מסוכן, שאין כאילו צורך לשמור עליו.

"אבל הוא נלחם", ניצבו כחומה חייה נגדי אנשי גדוד מגיני ארואסטי.

פעם, באימון לפני משחק חשוב בגביע אירופה (המלה "חשוב" לא חשובה כאן. כל משחק אצל מוטי היה חשוב) אני רואה את מוטי מכדרר ושומע את מיקי צועק: "מוטי זרוק, אל תפחד, השחורים כבר יעשו את העבודה". רוצה לומר, ייכנס – טוב; לא ייכנס – השחורים יקחו את הריבאונד.

מוטי אולי לא פחד לזרוק. הוא נטה להאמין שזה לא התפקיד שלו. שיש מיקי ברקוביץ', לו סילבר, ארל ויליאמס, אולסי פרי, ג'ים בואטרייט, דורון ג'מצ'י, אז למה לו, למוטי ארואסטי, לזרוק ? בשביל מה הוא צריך את הכאב ראש הזה ?

גם העניין הזה, של לזרוק־או־לא־לזרוק, לא ישבור את ההערכה שיש לי כלפי הג'ינג'י הזה (עניין של אופי ?). בעידן החומרני הזה של היום, טוב לדעת שיש עוד משוגע אחד שהחליט לשים נקודה בסיום הקריירה שלו ולומר שהוא כדורסל לא במכבי – לא משחק יותר.

מתאים לו.

אתגעגע אליך מוטי. החחל כבר עכשיו להכשיר את איתי. נשמור לו את הגופיה מספר 7 עד שיגדל.

טנגו בשחור־לבן

שני השחיינים המהירים ביותר בישראל – שיאני ה־50 מטר חתירה, רק משנה זו מקצוע אולימפי ▪ ענת לויט, שוב ב"עננים", אחרי משבר קשה ▪ רזיאל רימר, בשפל. יש לו הרבה מאד טענות ▪ מספר איך "סידרו" אותו, פעמיים, איך קופח וכיצד נשבר מהיחס אליו ▪ סיפור ישראלי

גרשון שפע (מימין), הישראלי היחיד שהופיע בשלוש אולימפיאדות ברציפות, כיום מאמן שחיה ומדריכו של רזיאל רימר. "הכי רציני ששחה אצלי"

אלכס פרלסמן

כל אחד מהם חווה השנה, בצורה הקוטבית ביותר, רגעי שיא ורגעי שפל. רגע השיא שלהם היה משותף, ונמשך פחות ממחצית הדקה.

זה קרה במשחה הזמנה משותף, לגברים ולנשים ל־50 מטר חתירה, שהתקיים לפני שבועיים ביום הנעילה של תחרות השחיה הבין־ארצית "שמונה האומות", באדינבורו, סקוטלנד. בצד אחד של הבריכה, עצר רזיאל רימר את השעון האלקטרוני על 23.89 שניות, וניפץ ב־15 מאיות את שיאו הישראלי בן 8 השנים של ניר שמיר. בצד האחר, נגעה ענת לויט בקו הגמר 27.76 שניות לאחר שזינקה למים, ובכך קבעה בפעם השניה באותו יום, שיא ישראלי חדש (הקודם היה משותף לה ולענת ישראל, 28.0 שניות. במיסגרת התחרות הרשמית, בבוקר אותו יום, שיפרה אותו לויט לראשונה, וקבעה 27.91).

נשיקה לשיאנית: מאמנה של ענת, ד"ר ברוך צ'יש. "היא ספרינטרית טבעית"

אולם בין רזיאל וענת יש כיום הבדל משמעותי: ענת, שבועיים אחרי, עדיין מרחפת על ענן ההצלחה. העולם שלה צבוע בצבעי אופטימיות, שופעת חיוכים, מאושרת. רזיאל – כל כולו התמרמרות, אש וגופרית. על זרי ההצלחה של ניפוץ השיא – משאת נפשו העיקרית בשנתיים האחרונות, שנתממשה – נח בקושי יום אחד. וההבדל הגדול במוראל של שניהם, נובע מרגע השפל. אצל ענת הוא שייך לעבר, לתחילת השנה; אצל רזיאל הוא מתגלם במציאות היום־יומית, מיד למחרת ניפוץ השיא.

המשבר הגדול פקד את ענת לאחר תחרות שהתקיימה בנהריה. אי ההצלחה שם, כמו גם ירידה שחלה במקביל בהישגיה בלימודים – גרמו למשבר נפשי. ואגב, כשמדובר בלימודים, אצל ענת, בעלת האינטליגנציה הגבוהה במיוחד, הירידה הזו התבטאה בממוצע ציונים של קרוב ל־90. היא נכנסה לדכאון עמוק, ממנו התקשתה לצאת תקופה מסויימת. תודות לתמיכתו המאסיבית של מאמנה ומטפחה, ד"ר ברוך צ'יש, שבה לאחר זמן מה למסלול ההצלחות, בכל המישורים.

ואילו רזיאל – הוא נשבר, כאשר נודע לו, בניגוד להערכות קודמות ולעובדות שליוו את הכרתו – כי התוצאה שאותה קבע לא תקנה לו את כרטיס ההשתתפות במשלחת לסיאול.

ענת (16), ילידת באר־שבע המתגוררת ברעננה, משתייכת לאגודת הפועל הוד־השרון/בית־ברל. סיימה כתה י"א במגמה ריאלית. היא הצעירה בבנות כיתתה (קפצה כתה בג', ביסודי. כמה שנים מאוחר יותר ביקשו להקפיץ אותה כתה פעם נוספת, אך היא סירבה). בבריכה היא מתחמה בסיגנון החזה.

"רק בגיל 13 למדתי לשחות חתירה, אבל עד היום עדיין אינני יודעת לשחות סגנון זה כהלכה", היא אומרת בגילוי לב, מתוודה על הרגשתה שהסיגנון שלה איננו מלוטש. אך עובדה זו לא הפריע לה, כאמור, לקבוע שני שיאים ביום אחד.

משחה ה־50 מטר, המהיר ביותר, יופיע השנה, לראשונה, בתכנית האולימפית. גם כמה מהמעורים בענף, שמרנים בטבעם, עדיין לא השכילו לתת לו את הלגיטימציה הנדרשת. "כל מיני אנשי שחיה ערערו את הבטחון שלי, ואמרו ש־50 מטר חתירה זה לא משחה", מספרת ענת. "לכן, היה לי חשוב מאד לקבוע את השיא, ולהוכיח שאני משיגה את ענת ישראל", הוסיפה. היה לה על כך גם גמול כלכלי, שכן קיבלה מהנהלת המשלחת לאותה תחרות, גמול־שיא 60 מארק – 30 בעד כל שיא. "אני מקנאה באלי כהן (כדורגלן ה־120 אלף דולר לשנה של הפועל ת"א – א.פ.)" – היא אומרת בחיוך.

אולם הצ'ופר העיקרי היה הידיעה שהציבה את השיא חרף הכאבים העזים שפקדו את כתפה, ערב המשחה. "יש לי דלקת בגיד הכתף, ממנה אני סובלת תקופה ארוכה. ערב התחרות גברו הכאבים, מירדתי לרובי (מאמן הנבחרת) את החיים, ובכיתי המון. שמתי קרח, וזה עזר לי".

במהלך שנת הלימודים יש לה סדר יום עמוס ביותר: השכמה ב־5 בבוקר לאימון; לימודים עד 3 אחה"צ; יציאה לאימון נוסף ב־4. שלוש פעמים בשבוע האימון נמשך 4 שעות; אחר כך שיעורי־בית, עד אחרי חצות – ואז מכבים את הירח.

"היו לי הרבה תחביבים, אך ויתרתי עליהם, בגלל השחיה: הפסקתי לנגן על פסנתר, לצייר. אני כבר לא תולעת ספרים וגם אין לי די זמן לחברים". הכל כדי להשיג את היעד הסופי, הופעה באולימפיאדת בארצלונה ב־1992.

"אחרי שאסיים את הלימודים, ותהיה לי שנה אחת עד לגיוס לצה"ל, אסע לאיזושהי מדינה בעולם, כדי להתאמן שם שנה. אני רוצה להשתפר עד אליפות העולם הבאה, ושם לקבל ניסיון בין־לאומי ראשון, בקנה מידה עולמי, לקראת האולימפיאדה".

גם יציאתו, בחודש הבא, של מאמנה צ'יש לשנתיים לאוניברסיטת אלברטה שבאדמונטון, קנדה – בה ישמש מרצה במחלקה לחינוך גופני – תרמה להחלטתה להתאמן בחו"ל.

רצה טיס

רזיאל רימר בן 23, יליד קבוץ אורים שבנגב, החליט להיות "שחיין רציני", רק כאשר מלאו לו 17. אז השתעשע בבריכה, מכסימום יכול היה אז להתגאות במקום השמיני במשחה 100 חתירה, במיסגרת אליפות הנוער. "בגיל 17 החלטתי שלפני שתי אפשרויות: או שאהיה טוב בשחיה, או שאלך לקורס טייס או לקורס חובלים.

"תוך שנה הייתי אלוף הנוער ב־100 חתירה ושלישי באליפות הבוגרים ב־50. התקווה שלי היתה להגיע לרביעית השליחים ב־100x4 חתירה לאולימפיאדת לוס־אנג'לס. בסוף החליטו שלא לשלוח רביעיה כזאת".

זה היה מפח הנפש הראשון שלו במישור האולימפי. זכייה בשני התארים במשחי החתירה הקצרים, באליפות ישראל 1984, לא היותה, מבחינתו, אלא פיצוי מיזערי.

צמד ה"דגים האנושיים" המהיר ביותר בישראל, כיום – בטנגו על אדן הזינוק מס. 1.

במהלך השירות הצבאי נרשמו ביכולתו עליות וירידות. כשהשתחרר, בקיץ אשתקד, החליט לצאת ללימודים באוניברסיטת קלריאן בפנסילבניה, כאשר המגמה העיקרית היתה: לנסות ולקבוע שם את הקריטריון ליצוג ישראל בסיאול. "האוניברסיטה נתנה לי שתי מילגות – ללימודים ולשחיה. למדתי פיסיקה, מחשבים ומתמטיקה ושחיתי עבור האוניברסיטה, בליגה השניה של המכללות".

אול־אמריקן

אוניברסיטת קלריאן דורגה במקום השלישי בליגה. רימר הוכתר "אול אמריקן" ב־100 יארד. הישגו: 45.57 שניות – תוצאה שהיקנתה לו את המקום השישי (שישה הראשונים זוכים בתואר הנכבד "אול אמריקן", ומקבלים מגן מרשים). ב־50 יארד היה שביעי (20.79).

בעת שקבע תוצאות אלו היה בכושר שיא. לצערו, לא התאפשר לו לשחות 50 מטר או 100 מטר, מחוץ למיסגרת התחרות, כיוון שבקשה שהריץ לארץ, במכתב, לקבל המלצה לקיים משחים אלו (בהיותו מועמד לאולימפיאדה) – לא נענתה.

במאי יצא רזיאל, על חשבונו, למחנה אימונים בברקלי, קליפורניה. באותו מחנה התאמן גם שיאן העולם ב־100 חתירה, מאט באיונדי. "למדתי ממנו את גילגול הכתפים בזמן המשחה. ראיתי גם כמה הוא משקיע בעבודת רגליים. מלבד זאת, הצלחתי לשנות במחנה כמה דברים בסיגנון שלי. אפשר לומר שמבחינה מקצועית נפתחו לי העיניים".

רימר שב לארץ, להשלמת הכנותיו ל"שמונה האומות". "לפני שנה, ראיתי אצל נח רם (אז האחראי על השחיינים ביחידה לספורט הישגי במכון וינגייט) שהמינימום לסיאול ב־50 חתירה הוא 24.0 שניות. האמנתי שאני מסוגל לקבוע אותו".

גם גרשון שפע, מאמנו של רזיאל באגודת הפועל עמק־חפר, האמין בפוטנציאל של חניכו. שפע, השחיין שיצג את ישראל בשלוש אולימפיאדות, יצא על חשבונו לתחרות בסקוטלנד. צהל גם הוא בהישג השיא. ואז נדהם, כשהבין כי ההנחה שתוצאה זו תקנה לרזיאל את הכרטיס לסיאול, לא היה לה בעצם על מה להתבסס.

יתרה מכך, באיגוד השחיה עדיין מסרבים לשלם לרימר את כרטיס הטיסה מארה"ב לארץ. "כדי להגיע ל'שמונה האומות' נאלצתי ללוות כסף מהדודים שלי בארה"ב. אני שבור מהיחס אלי. ובמיוחד מכך, שהתוצאה שקבעתי בסקוטלנד לא פחות טובה מהתוצאות שנדרשו לקבוע השחיינים האחרים, שהיו בסגל האולימפי, 58.9 שניות לערן גרומי ב־100 מטר גב או 1:05 לאייל שטיגמן ב־100 חזה".

אז ענת מאושרת, ורזיאל עצוב. טנגו "השיאנים המהירים ביותר"; בלבן־שחור. ■

המומחים: היה לרזיאל מקום בסיאול

מה הם אומרים על השיאנים החדשים?

● חנן גלעד, מאמן הנבחרת: "רזיאל שחיין רציני מאד, משקיע הרבה מחשבה. בסיס האימון שלו חלש, אבל שהייתו בארה"ב קידמה אותו מאד. מסוגל להגיע לתוצאה בקנה מידה עולמי, ל־23.2 שניות, ולהשתלב בכבוד בגמר ב' באולימפיאדת ברצלונה. לדעתי, היה מקום שישחה בסיאול, ולא היה עושה בושות. עבודת הידיים שלו מצויינת, הרגלים חלשות. עליו לשפר את הזינוק ואת טכניקת הנגיעה בסיום. התנהגותו במסע האחרון היתה ללא דופי. ענת – כשרון טבעי. 'רייסרית' אמיתית. מכיוון שהשחיה שלה לא מלוטשת, מסוגלת להתקדם הרבה מאד. העוצמה שלה טמונה בזרועותיה. מבחינה אנושית היא מאה אחוז".

● ד"ר ברוך צ'יש, מאמנה של ענת: "היא הספרינטרית הטבעית הראשונה שפגשתי. בנויה פיסית בצורה אידיאלית: גובה 1.72; אגן צר וכתפים רחבות. יש לה מאפייני יכולת להעברת ידיים ולהגברת מהירות בחלק המרכזי של המשחה. רק עבודה אינטנסיבית ועזרה רפואית, יעזרו לה להתגבר על המיגבלות הרבות שלה, כמו רגליים חלשות וליקויי סיגנון שנובעים מחוסר גמישות בכתפיים ומן הדלקת הכרונית בכתף".

● גרשון שפע, על רזיאל: "הוא השחיין הרציני ביותר ששחה אצלי. איננו עושה שום צעד מבלי לחשוב אם אין אפשרות לעשותו טוב יותר. כל הזמן מנתח איך מרכיבי השחיה השונים מתלבשים עליו. הבעיה הגדולה שלו: 'רגליים אפרוחיות'. אם תהיה לו עבודת רגליים של 'חצי ספרינטר', הצליח להיות אגרסיווי במים 'ולשנוא את יריביו' – יירד מ־23 שניות".

יש לו רק אדום בעיניים

הפועל (תל־אביב, אלא מי?) – זה הוא. והוא זה ינון אשכנזי, אחד מאוהדיה הכואבים של מועדון ה"אדומים" בהתיישבות העובדת, חבר קיבוץ רשפים שבבקעת בית־שאן ◻ מתקשה לעכל מה שמתרחש שם, במכורתו, אצל אהובתו, שמתפרקת לנגד עיניים רבות ◻ אבל נזהר שלא לסנן מלים קשות, במיוחד עתה בשעתה הקשה ביותר ◻ סיפור על האהבה, על הטעם ועל הקדושה שבמושג "אדום"

אברהם שרון

ינון אשכנזי, 40, חבר קיבוץ רשפים, נולד בפתח־תקווה. אך טבעי הוא שיאהור את הפועל המקומית. והימים, הם ראשית שנות החמישים, כאשר שיחקו שם בהפועל פ"ת המהוללת, "ראש הזהב" נחום סטלמך, והמבקיעים הגדולים צחי נהרי וזכריה רצבי ומאחוריהם השוער הנועז יעקב ויסוקר וגם אחרים.

אין בעכורו ספורט שאיננו מזוהה עם הפועל, וכשאומרים "הפועל" אי־אפשר לטעות אצלו: רק הפועל תל־אביב.

60 אחוז מחייו, על־פי אומדן אישי, הם ספורט. "בעצם יותר", מחייך ינון, העובר כרכז הספורט של המועצה האזורית בקעת בית־שאן ונמנה עם חברי מרכז הפועל.

הפועל תל־אביב היא אהובת נפשו. אבל עתה, בקייץ לוהט זה היה במרכז החדשות. מתמוטטת. "נקלעה, הוא מעדיף להגדיר זאת בזהירות, למצב לא סימפטי".

בעיניו, הפועל ת"א היא – הסמל, האימפריה. משאת־הנפש, האולימפוס. קשה לו להשלים עם מה שמתרחש בה, אפילו שמדובר באהובה הנמצאת מאות ק"מ מפתח ביתו.

ינון, זאת עליכם לדעת, דואג ומשתדל שחברי הקיבוצים שבאים לעתים ל"בלומפילד" לראות כדורגל, יישבו בשער טוב ושהמחיר שהם נדרשים לשלם בעד הכרטיס – כולו מכספי תקציבם האישי הזעום והמגוחך – יהיה אכן סביר, נמוך ושווה לכל כיס.

כשקבוצת הכדורסל האיטלקית "טרייסר" ממילאנו ניצחה את מכבי ת"א, בגמר גביע אירופה לאלופות, השנה, ינון שמח וצהל... אני רואה את תגובת הסלידה בעיניכם ולכן אני ממהר להדגיש: אל תחשדו בו, בבקשה, ששמח עקב הפסדה של מכבי – אלא שהשמחה באה כי... היה זה עוד נצחון אדום, אפילו הוא איטלקי. כן, כשהאדום מנצח, זה חשוב לו. זה עניין של דגל. איך שרים שם ב"עלובי החיים": האדום הוא המתר...

אבל למעשה אצל ינון אשכנזי האדומים – עם מרכאות ובלעדיהן – הם תמיד: "גבירותי ורבותי, לייידיס אנד ג'נטלמנס, קבלו אותם, בבקשה, בכבוד הראוי, בתשואות, ביראת כבוד, והסירו כפניהם בבקשה את כובע המצחייה: שחקני הכדורגל של הפועל תל־אביב!...

"תתפלא לשמוע, אבל שורש הבעייה של המנערון התל־אביבי הוא לדעתי ביושרם של העומדים בראשו, בעובדה, שזהו אחד המועדונים היחידים בארץ שמשלם מס אמת למס־ההכנסה. אני מודה – אני מתפלא – על מה שמתרחש שם".

ינון לא יגיד מלה לא־טובה על הכדורגל הישראלי. לא הוא.

"אני חי במדינת ישראל הזה, מה לעשות, מה שיש".

קראתם היטב?

ינון מריע ביציע. לעתים – כן, כן גם משתולל. לא, לא מקלל. מה פתאום? אוהב לראות גם את הפועל בית־שאן מליגה א'.

"הבעייה של הכדורגל הישראלי היא, שחוץ משניים־שלושה מתקנים טובים, המגרשים של הקבוצות הם איומים, עלובים, גורמים להרחקת הקהל. יש מגרשים, שזו ממש בושה להיכנס אליהם. הקהל נראה שם כמו קופים על עצים".

בניו של ינון ובנותיו, רוני (14), אביב (13), ארז (6) ואפילו לילך (2), נושמים הפועל יומם ולילה. גם בתיה אשתו, טרחה והוציאה כיבוד־קל למרפסת, שעה שחוג .אוהדי הפועל התכנס אצל היו"ר להרמת־כוסית ספונטנית, כאשר הפועל ת"א זכתה השנה באליפות הליגה הלאומית בכדורגל.

"איכפת וכואב לי מאוד מאוד מצבה של האגודה התל־אביבית – אבל לעולם לא אגיד עליה מלה רעה".

ינון אשכנזי איננו הראשון שקובל על כפיפותה של הקבוצה למועצת־הפועלים. הוא מייחל ליום שבו תהיה מנוהלת בידי תאגיד עצמאי. בחלומות הכי רעים שלו אינו רואה את משה סיני או את אלי כהן משחקים, לדוגמה, במכבי. "לא יקום ולא יהיה. בחיים לא", הוא ממהר להדגיש:

משנת '81 נטלה הפועל תל־אביב, כדורגל, שלוש אליפויות. ובשנת 1983 זכתה בגביע המדינה. בשנת 1985 היתה הקבוצה ממוקמת בתחתית.

להערכתו, יש לה פוטנציאל להמשיך ולהיות הקבוצה המובילה בכדורגל הישראלי, בעשר השנים הבאות.

הוא לא ישכח, באיזה "לחץ אימים" היה, עד שניצחה הפועל את מכבי ת"א בדרבי הראשון (2–1) ואיך נשם לרווחה כשמכבי לא ניצחה בדרבי הגומלין (1–1).

מתקשה לעכל את הרעיון שלאבאן מרסר ישחק העונה במדי מכבי תל־אביב. "אינני חושב שאוכל לצפות בו במדים הצהובים", הוא אומר.

האם יכבה את הטלוויזיה? האם יעצום עיניים?

עצם המחשבה שמרסר עזב, קשה עליו, קשה מאוד.

הרבה חומרים ארומים מונחים בחדרו על המדפים: כובעים, צעיפים, רגלים, תלבושות מיניאטוריות. כשהקבוצה מפסידה, אז מאוד עצוב לו. הוא אפילו בוכה. כשיהודה עמר הידוע בא למסיבת יום ההולדת שלו, שנערכה בקיבוץ – כמעט התעלף.

ארז הבן הוא האוהד הכי שרוף במשפחה. אפילו יותר מהאבא שלו, יותר מאביב.

"לפעמים, אפילו אמא לא יכולה להרגיע אותנו", אומר ארז. ינון אשכנזי, סבור שכדורגל הוא משחק שמתאים גם לקיבוצים. הוא מכיר את השטח ואומר, שבשער־הנגב למשל, יש קבוצת כדורגל מעורבת, שבה משחקים שחקנים מהקיבוצים ומהעיירה שדרות – וכך גם בקבוצת הפועל מבית־שאן. קוראים לזה אינטגרציה. שיתוף. ציונות – כל המלים היפות הללו, אתם יודעים.

הוא מאמין גדול ביופיו של המשחק ובסיכוייו לשוב ולהוות מקור משיכה לקהל האוהדים, כדי להחזירם אל המגרשים – אם וכאשר הם אכן יטופחו וייהפכו למקום שאיננו מסכן את הבאים אליו.

ינון אשכנזי – הפועל זה הוא. בלי מרכאות. ■

עם הבן ארז, אוהד הפועל גדול יותר מאביו. "בלא מעט מגרשי כדורגל בארץ נראים הצופים כמו קופים. תלויים על עצים. איזו בושה".

אוכל את הלב

ינון אשכנזי – מונולוג: "המצב בהפועל ת"א ממש אוכל לי את הלב. אני נקרע לגזרים. איך הם הגיעו לזה?

"משום כך, בימים אלו אינני יכול לקרוא עתונים. סוגר אותם מיד כשמגיע לעמודי הספורט. רק כשהם יחזרו להתאמן, אשוב לעתון...

"הכדורסל בהפועל על הפנים. אינני יודע איך ייצאו מזה. המצב קשה. אלו שחתמו על החוזה עם ויינקרנץ צריכים לתת את הראש על זה. לקחו את הכסף מהכדורגל ומסרו לכדורסל. מה יצא מזה? – נתקעו עם שניהם.

"הכדורגל הוא זה שמביא את הכסף להפועל. אינני מנהל, רק אוהד – ומה שמתרחש שם מציק לי. מישהו צריך לתת את הדין על המפולת. לא יתכן שאנשים שנכשלו ימשיכו בתפקידם.

"יש בהפועל אנשים טובים – אבל האחרים צריכים ללכת ומהר. אינני רוצה לנקוב בשמות, אני חבר של כולם ורוצה להמשיך לומר להם שלום ברחוב."

ינון, אשתו בתיה והבת לילך. רק החתלתול איננו אדום...

לא רק עסקן

ואלה כינויים של ינון בפי מכריו: "טיפוס", "חולה ספורט", "משוגע על הפועל", "עסקן בדם", "בולדוזר". ואלו, כך הבנו, רק מקצת מהתארים שהם נהגים להרכיק לו.

משהו אישי:

14 שנה שיחק כותב רשימה זו כדורעף בהפועל עין־השופט. כשהיינו מגיעים לרשפים, הקיבוץ שבו חי ינון ושאליו הגיע כחניך בגרעין תנועתי – הוא היה מקבל את הקבוצה שלנו, כפי שאיש מלבדו לא קיבל אותנו בשום מקום. כמנהל, כמארח, ככראדם.

ארוחות־הערב, שהיה אחראי להכנתן, היחס האנושי, האווירה הנעימה, הכל. הוא מעורב בשטח, דואג לכל שחקן, מסיע נזקקים, מזמין שופטים, מארגן ציוד, חי, אוכל, ישן ספורט.

אי־אפשר, מסתבר, להבריא את הספורט בלי שהרופא המטפל בו יהיה – כמה פרדוכסאלי – חולה בעצמו.

והיום, בשעת ארוחת־הצהריים, עת ישלח ינון חיוך דשן של בוס אל חבריו וישיב לשאלות וינפנף במוסף ויתגאה בעצמו ואולי גם – "האמן כי ייתכן?", יסמיק טיפה מהחשיפה, מהאור, מההדים. היום הוא יהיה מלך לארוחה אחת. ומחר הוא יגזור וישמור, אולי גם ימתין לצלצול של מי מחבריו הרבים, בכפר ובעיר.

החסרי משוגעים אנחנו? – כן, בהחלט!

אלמלא כן, לא היה הכדורגל הישראלי כה ברוטאלי, כה וולגארי, כה כסתני, כה מביש ומבזה את שחקניו ואת קהל צופיו; כה עלוב ואומלל, כה תובבני, כה בלתי ניתן להגדרה, אלא בסיוען של לועזיות – כה מבולבל ואנוכי, כה – טוב, בסדר, מספיק...

הלא אמרנו, שינון מאמין שיהיה שינוי לטובה.

אשרי המאמין; שמו ינון, לעד.

צילומים: רינה עזרוני

שוודיה עדיין חוגגת - ובגדול. לאחר שמונה שנים טוב זכתה טניסאי שוודי באליפות העולם הבלתי רשמית, ווימבלדון. הפעם מדובר גם בגבר יפהפה שליצידו צעירה התיכה משלהבת.

סטפן ארברג, 22, מעריץ מושבע של ביורן בורג, אלוף ווימבלדון השוודי הקודם, הוא המלך החדש. "בורג, כך אדברג בסידרת ראיונות לעתוני ארצו, שאינם פוסקים לפרגן לו, היה זה שהשפיע עלי לכל אורך הדרך. השפיע על אורח מחשבתי, על משחקי. הייתי 'משוגע עליו' מילדות. מעריץ מושבע. עקבתי אחר משחקיו בטלויזיה".

הוא מתקשה, בינתיים, להסתגל למעמדו החדש, כמי שעומד מעתה מול הזרקורים. והזרקורים, אינם בדיוק "כוס התה" שלו. "לעולם לא אוכל להתנהג מחוץ למגרש כמו בורג". הנצחון עדיין לא סיחרר את ראשו. "הכל עדיין נראה בלתי מציאותי... שרק לא יבואו עכשיו העתונאים ויכתבו שאינני יודע איך נלחמים".

כמה דקות לאחר נצחונו בלונדון, נתת כחררו מברק ברכה נרגש מ...בורג, ה"מאסטרו" הנערץ עליו.

עכשיו הוא חולם על סיאול ועל אליפות ארה"ב. עד אז הוא נופש בחברת הוריו ונערתו הקבועה, אנט אולסן, 23, דנית יפהפיה שצמודה אליו חזק חזק. ידידיו המעטים מספרים שהוא מאוהב בה "עד מעל לאוזניים". למעשה, מספרים הרכילאים, "גנב" אותה מידי מאטס וילאנדר. היא היתה נערתו כאשר היה האלוף הצעיר ביותר (17) שזכה בטורניר רולאן גארוס. אלא שמאטס נטש אותה לטובת דוגמנית דרום אפריקנית עתירת ממון, עמה התחתן. אנט התעקשה להישאר בזירת הטניס ותפסה כדור אחר – את אדברג. למרבה ההפתעה העובדה הזו לא פגמה בידידות העמוקה שבין שני האלופים.

אסתר אדלשטן (קופנהגן)

נשיקות לאק

סטפן אדברג, האלוף השוודי של ווימבלדון 88', עם גביע טורניר הטניס מס. 1 בעולם ועם נערתו ארוסתו אנט אולסן ■ שמונה שנים אחרי "הקרחון" ביורן בורג, שוב זכה נציגה של מעצמת הטניס האירופית הגדולה ביותר, בבכורה בטורניר החשוב ביותר ■ המומחים אומרים שהוא גם בעל הסיכויים הגדולים ביותר לזכות במדליית הזהב בסיאול

משחק עם שני בניו הקטנים, בדירתם בדונייצק

ה"סופרמן" האדום

סרגיי בובקה בדרך לפריצת מחסום נוסף בספורט – 20 רגל מעל למוט ■ אחרי אליפויות העולם ואירופה הוא רוצה "זהב" בסיאול ■ כרגע זה נראה בטוח

אלכס דורון

אילו התכוון האדם לעוף, היו צריכים לתת לו כנפיים – או לקרוא לו סרגיי בובקה. ה"סופרמן" הסובייטי אותת בשבוע שעבר בערב חם ולח מעט, בריויירה הצרפתית, שלא זו בלבד שיש לו כוונות מוצהרות ומבוססות מאד למדליית זהב בסיאול, אלא שבקרוב מאד יחלוף על פני מחסום נוסף: 20 רגל – 6.11 מטר – בקפיצה במוט. חסרים לו רק 5 ס"מ לשם כך. שיאו העולמי הטרי הוא 6.06.

שלוש פעמים אלוף העולם, אלוף אירופה, מנצח גביע העולם והפרס הגדול, רק בן 25 (יהיה בדצמבר), 15 שנה עם המוט, נושק למרומים – גבוה יותר וטוב יותר מכל אתלט אחר.

"מחסום 20 הרגל ינופץ בקרוב מאד", אמר בובקה מיד לאחר שקבע את שיאו האחרון. המומחים הבחינו בכך שבריחוף לגובה שש־אפס־שש, היה גופו חמישה סנטימטר מעל לרף. "שיא עולם אחד ביום זה מספיק. שניים זה כבר יותר מדי", אמר בובקה והפסיק מיד במאמציו.

"ציפיתי לשיא הזה (6.06). הוא ישב לי במוח כבר ימים אחדים לפני התחרות. הוא היה מתוכנן אצלי", אמר לכתבים הצרפתים. החום המעיק, הרוח והלחות, ששררו במשך כל אותו יום לחופי הים התיכון, התחלפו עם ערב ובשעה 9, כשבובקה קפץ, היו התנאים טובים במידה מספקת, מבחינתו.

בובקה מתגורר ומתאמן בדונייצק. אימוני הכושר שלו כוללים משקולות, לרוב על ספסל (הוא "לוחץ" ללא קושי 120 ק"ג). לשם שעשוע, וכחלק מהאימון, הוא גם מניף חביות – ספורט עממי מסורתי באוקראינה. כמו כן הוא מרבה להתעמל – תרגילי קרקע ומכשירים, חובה – לשיפור הגמישות. קופץ במוט חייב להיות ספורטאי רב גווני. בובקה, שגובהו רק 1.84 מטר – נמוך מדי למקצועו – משלים את החסר במהירותו העצומה ובטכניקה גבוהה.

לאתלטיקה ולקפיצה במוט הגיע בגיל 10, כתלמיד בבית ספר לאתלטים בהדרכת המאמן ויטאלי פטרוב. שש שנים היה אצלו ואחר כך נדד עם הוריו ואחיו ואסילי, מבוגר ממנו בשלוש שנים וגם הוא קופץ במוט, לדונייצק. היתה להם תוכנית לזכות בסיאול בשתי מדליות במוט. ואיסלי זכה בכסף באליפות אירופה '86 בשטוטגרט. אך באחרונה נותח האח בשתי רגליו (גיד אכילס) וסיכוייו להיות באולימפיאדה מעטים.

סרגיי נעשה כוכב עולמי באליפות העולם הראשונה באתלטיקה, לפני חמש שנים בהלסינקי. אז עדיין בן־עשרה, חולל סנסציה. מי שחשב אז שאיננו אלא כוכב חולף – טעה. תשע פעמים בשלוש השנים האחרונות שיפר בובקה את שיאו וחמש פעמים עבר ששה מטר – האדם היחיד בעולם שעשה זאת.

הוא מצטיין בכך שאיננו יודע פחד מהו. מרבה לבחון מוטות חדשים – וזה כשלעצמו סיכון לא קטן. מתאמן פעמיים ביום, ששה ימים בשבוע. אחרי כל אימון הוא ממהר לסאונה. בראיון לאלכסיי סרבניצקי, כתב הספורט של סוכנות "נובוסטי" במוסקווה, סיפר כי מאמנו אלכסנדר סאמותאבלוב מחייב אותו גם לתרגילי יוגה ומדיטציה. "כושר נפשי", הוא קורא לזה. המטרה: "לא לפחד מיריבים".

בובקה משרת בצבא האדום. לא מכבר סיים את בית הספר לחינוך גופני. בסתיו '84 נשא את המתעמלת ליליה. יש להם שני בנים, ויטאלי (3) וסרגיי הקטן (20 חודש). הוא חובב נלהב של מוסיקת פופ – ו"משוגע" על מצלמות וצילום. לא מחמיץ שום תערוכה בנושא הזה. השגיר היקנו לו מכונית פרטית, מרגם "וולגה" – מחוץ לתור. ■

ו.הוו ליליה (מתעמלת) וסרגיי (קופץ במוט) בובקה. אוהבים פופ וצילום

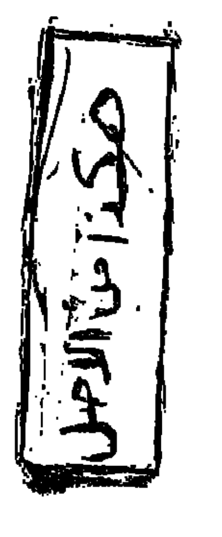
סרגיי בובקה ומעסהו האישי, אחרי הסאונה

אימוני התעמלות על מכשירים הם חובה לכל קופץ במוט. מיועדים לשיפור הגמישות

חבן הגדול של סרגיי בובקה, רוצה ללכת בדרכי אביו. כאן הוא מנתר לבור, מערימת מזרוני הגומאויר

צילומים: יורי סומוב (סוכנות "נובוסטי", מוסקווה, באמצעות שירות "גאמא", מיוחד ל"שבועספורט")

דרור ריימונד (משמאל) מחכה לכדור, במשחק בליגת המיכללות. סיפור על יום כיפור.

מחכה לחוזה

דרור ריימונד, כדורגלן הפועל ר"ג לשעבר, עתה בחופשת קייץ בישראל, הוא כוכב קבוצת מיכללת אדלפיי בארה"ב ■ מקווה להשיג חוזה טוב בליגת האולמות האמריקנית ■ "העובדה שארה"ב זכתה עתה באירוח גביע העולם של 1994, תחדש ברוב עוצמה את פעילות הכדורגל שם, ואולי אזכה גם לחוזה בקבוצה חדשה מסוג זה", הוא אומר

מאיר ריפמן

בתחילת דרכו החדשה בכדורגל האמריקני, כשהבקיע שער לזכות האוניברסיטה שלו, רץ דרור ריימונד בטירוף לספסל הקבוצה והתנפל בחיבוקים על מאמנו. המאמן האמריקני, שלא היה מורגל עד אז למחזות מעין אלה, נרתע מאוד מהתנהגותו של דרור. לא הסתיר שנתמלא חשש שהשחקן מסתער עליו כדי ...להכותו.

אחרי שדרור הסביר לו שזו צורה של הבעת שמחה – נרגעו הרוחות בקבוצה האמריקנית. אחרי ה"גולים" הבאים שכבש דרור, חייכו ושאלו: מי יהיה הבא בתור, שדרור ירוץ אליו בטירוף כדי לחבקו?...

"אלו היו הצעדים הראשונים שלי בארה"ב, אבל אז עדיין חייתי באווירת הכדורגל של ישראל, לפיה אחרי השער שאתה מבקיע, אתה רץ בטירוף לחבק את המאמן, או את מנהל הקבוצה. אבל מאז תפסתי את עצמי והבנתי את כללי המשחק שלהם. היום אני רגוע יותר", מודה דרור. הוא עושה בימים אלה בחופשת מולדת בארץ, כשמאחוריו שלוש שנות לימוד באוניברסיטת אדלפיי בלונג־איילנד, ניו־יורק, ולפניו עוד שנה אחת, כדי להשלים תואר ראשון בחינוך גופני.

הכניסה להסגר

דרור, 24, שיחק כחלוץ בהפועל ר"ג. אחרי השרות הצבאי חיפש משהו חדש. רצה להתאורר בחו"ל, ויחד עם זאת לשחק שם כדורגל וללמוד. ארה"ב היתה היעד שלו. כדי להבטיח את עתידו גם בכדורגל הישראלי, מיהר להיכנס להסגר. עכשיו, מבחינת הכדורגל הישראלי, הוא נהנה ממעמד של שחקן חופשי, שאיננו משועבד לאף קבוצה, ורשאי לשחק איפה שירצה.

כשנתקבל לאוניברסיטה בארה"ב, הופתע לשמוע מהמאמן שלו שם, שישראל והשחקנים שבה – אינם זרים להם. התברר, שנימרוד דרייפוס שיחק שם לפני כעשר שנים אצל אותו מאמן – והקבוצה זכתה אז באליפות ארצות־הברית למכללות.

גם ישראל בן־נתן שיחק באותה אוניברסיטה. כיום, דרור הוא היהודי והישראלי היחיד בה. יחד עמו מופיעים בקבוצת המיכללה של אדלפיי, שחקנים שנפלטו מקבוצות הנוער של מועדונים מהוללים בכדורגל האירופי, כמו ליברפול, מנצ'סטר יונייטד, ריינג'רס מגלאזגו ועוד.

ועם כל אלה, דרור, בשלוש שנותיו באוניברסיטה זו, הוא היום השחקן מספר 1 שלה. כדי ללמוד על כך, לא צריך לחפש פרשנים, או מומחים. כמו שרגילים באמריקה, גם בכדורגל במיכללות יש נתונים שמדברים בעד עצמם. מדי שנה עושים לשחקן מאזן, "רקורד". מעניקים לו שם ניקוד על השערים שכבש (2 נקודות לכל שער), "לבישול" (נקודה אחת). בשנה הראשונה צבר דרור 20 נקודות, בשנייה 27 (כבש 11 שערים והיה "מלך השערים" של הקבוצה באותה עונה). השנה צבר 22 נקודות – ניקוד שמעניק לו את המקום הראשון באוניברסיטה.

אבל מה שחשוב לא פחות, ואפילו הרבה יותר, הם הציונים בלימודים עצמם. "שם מחזיקים אותנו קצר מאוד. כדי להמשיך ולקבל מילגה, צריך להשיג מדי שנה ממוצע ציונים שבין 75 ל־80, לפחות". דרור עומד בזה – ובזכות ציוניו, יזכה בשנתו הרביעית והאחרונה באוניברסיטה במילגה בשווי 15 אלף דולר.

גם דרור גילה את אמריקה – לא רק הכדורסלנים...

מזרח־מערב

בשנה האחרונה, הגיע עם נבחרת האוניברסיטה שלו לרבע־הגמר. לבסוף היא דורגה שמינית בארה"ב. קודם לכן זכתה באליפות ניו־יורק.

בסוף השנה, לכשיסיים את לימודי התואר הראשון שלו, יזכה כיתר חבריו, שהמאמן ימליץ על השחקן הטוב באוניברסיטה, שישלח להופיע בנבחרת הכוכבים, במשחק המסורתי מזרח מול מערב. הופעה במשחק זה היא מעין סוכריה לשחקן (או שניים) המצטיין באוניברסיטה. למשחק זה מגיעים מגלי הכשרונות של ליגת הקט־רגל באולמות בארה"ב. מי שצד את עינם, זוכה אחר־כך לחוזה טוב באחת הקבוצות. לפי כל הציונים, היכולת, והמעמד – דרור יהיה כנראה האיש בו ייבחר המאמן.

עוד לפני שיגיע ל"דראפט הכדורגל", נזכר דרור בשני מיקרים שאירעו לו במשחקים – ודווקא עקב היותו יהודי.

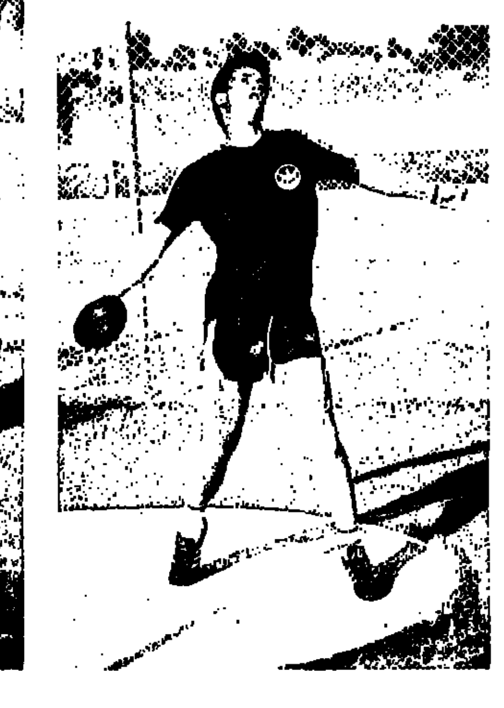
מקרה ראשון: "כל מאמן אוניברסיטה, בוחר לעצמו את התאריכים למשחקי הבית, על־פי רצונו. כיוון שאני יהודי, מבית מסורתי מאוד ושומר על חגי ישראל – המאמן שלי דואג שלא יהיו משחקים ביום־כיפור ובראש־השנה. לפני שנה, נקבע משחק ליום־כיפור – כי מאמן האוניברסיטה היריבה (סירקוז), ידע שאני יהודי, ובחר לשחק דווקא ביום זה, בנסיון שקוף למנוע ממני את ההופעה וכך להחליש אותנו. אגב, בקבוצה מסירקוז מופיע יהודי. האוניברסיטה שלי ניתסה לשכנע אותם לדחות את מועד המשחק. הם סירבו – ולא שיחקתי".

יום הכיפורים

מקרה שני: "באחד המשחקים שמר עלי שחקן מרוד־איילנד, וכל הזמן קילל אותי במלים 'יהודי מלוכלך'. לא הגבתי. רק בסיום ניגשתי אליו ואמרתי לו שזה מכוער מאוד מה שעשה לי במשחק. הוא התנצל מיד והתוודה שהיה בלחץ אדיר..."

יו"ר משלחת ארה"ב למכביה הי־13 (בשנה הבאה בישראל), ביקש לגייסו לנבחרתו. "הוא ראה אותי באחד ממשחקי. שמע שאני דובר עברית וחיפש כל דרך כדי לצרף אותי לנבחרת למכביה. הסברתי לו שאין לי 'גרין קארד'. עשה מאמצים רבים להסדיר ניירות כדי שאוכל לשחק – אך לא הצליח לעשות דבר. אינני מצטער על כך", אומר דרור.

הוא מהרהר באפשרות שיוכל לשחק בליגה בארה"ב, לא באולמות. "כיוון שהאמריקנים זכו רק עתה לארח את גביע העולם בכדורגל ב־1994, הם ינסו לחדש את הליגה שלהם מחוץ לאולמות. אז אולי אוכל לתפוס איזה חוזה טוב בקבוצה כלשהי ואשאר כדי לשחק". במקביל הוא מדבר גם על שיבה לישראל, אפילו להפועל ר"ג, ממנה השתחרר באמצעות ההסגר... ■

אסי עם המאמנת שלו, עדנה מדליה. מאמינה בו

אסי אלדר והדיסקוס

אתלט ממוחשב

אלוף הנוער בדיסקוס אסי אלדר, עשוי ליהנות בקרוב משירותי המיידע והמחשב הביומכאני שניתן לאתלטי ארה"ב ■ המאמנת שלו, עדנה מדליה, אומרת שיגיע רחוק ■ מומחית מארה"ב, אלופת ישראל החדשה אילנה גולדברג־בבל, שאימנה את אל ארטר הגדול, סייעה לא מכבר לצעיר המוכשר מראשל"צ

ברוריה ביגמן

רק מעטים יודעים שמגרש הכדורגל של מכבי שכון המזרח בראשון־לציון, משמש גם מיתקן אימונים ל־120 אתלטי מכבי ראשל"צ. חמש פעמים בשבוע, משקיע שם אסף (אסי) אלדר הרבה עבודה. לא מכבר שיפר את השיא הישראלי לנוער עד גיל 16 בדיסקוס, שנקבע לפני 18 שנה – 46.84 מטר של עופר בורובסקי. אסי קבע 47.02 מטר.

תנאי האימון, של מי שנחשב היום לתקווה הישראלית בדיסקוס, קשים ביותר. כשהוא מסיים את החימום ועולה על כר הדשא, עולים עמו מיד גם כדורגלני הקבוצה הראשונית. מאחר שאסי זקוק לפתות לחצי מגרש, איננו יכול לומר לכדורגלנים לרדת מהדשא. המנה היומית שלו צריכה להיות בין 160 ל־200 זריקות, אבל שם, במגרש מכבי בשכון המזרח, אינו יכול לעמוד בה. אין לרשותו, כמו בכל מיתקן אימונים מתוקן, שני דליים ובהם עשרה דיסקוסים. הוא מסתפק בשלושה, במשקל של 1.5 ק"ג כ"א – אך בהם מתחרים בתחרויות נוער. דיסקוסים למבוגרים (2 ק"ג), חסרים. במחסן הציוד יש רק אחד, אך שפתו חלודה ופוצעת־קורעת את עור כף ידו של הזורק.

ובכן, כאשר עולים הכדורגלנים לאימון שלהם – נאלץ אסי לרדת. המאמנת המסורה שלו, עדנה מדליה, מי שהיתה 17 שנה אלופה ושיאנית ישראל בכידון, מעלה אותו על מכונית הפולקסווגן הישנה שלה והשניים עוברים לאימון באיצטדיון הלאומי בהדר־יוסף. שם מפיק מעצמו אסי הרבה יותר.

בנובמבר הקרוב ימלאו לו 17. כבר בכתה ח' צד את עינה המקצועית של עדנה, בהשגיו בכדור ברזל. אז ראתה שיש בו משהו – והחלה "לעבוד עליו". אחרי ארבעה חודשים נעלם. כמה מחבריו הטובים השתתפו בתחרות, והוא לא. העריך שאיננו טוב דיו, ניפגע וברח. לפני שנתיים חזר. למדליה היה קשה לשכנעו שטמון בו פוטנציאל.

זריקת העידוד היתה הצטיינותו באליפות ישראל לנערים עד גיל 14. הנצחון שם היקנה לו כרטיס נסיעה למכביה הצפון־אמריקנית שהיתה בקנדה. ממנה שב עם שלוש מדליות זהב: בכדור ברזל, בקפיצה למרחק ובמירוץ שליחים 100X4 מ'.

אשתקד זכה בהישגים מצויינים, המצביעים על התקדמות מהירה: הוכתר אלוף ישראל לנוער בכידון עם 51.50 מטר; אלוף הפועל בכדור ברזל עם 15.35 מטר וכאלוף ישראל לנוער עד גיל 19, בדיסקוס – עם הישג של 41.06 מ'. באליפות הבוגרים, זרק לראשונה בחייו דיסקוס במשקל של 2 ק"ג – דיסקוס כזה אין לו באגודתו מכבי ראשל"צ – קבע הישג של 35.70 מ' וזכה במדלית הארד.

עדנה מדליה בונה עליו. מעריכה שיוכל להשתתף במשחקים האולימפיים בברצלונה, בעוד ארבע שנים. השיא הישראלי בדיסקוס עומד על 52 מטר. היא בטוחה שאסי יגיע עד אז ל־55. כדי להביאו לזה, היא רואה חשיבות מרובה ביציאתו בקיץ הבא לארה"ב. שם היא מקווה להפקיד אותו בידי מומחה אמריקני שיטפח אותו, בדיוק כפי שעוברים עם הזורקים.

יתכן שבאוגוסט, לאחר סיום המכביה הצפון אמריקנית שתהיה בשיקאגו, יסע לכפר הספורטאים המצטיינים של גדעון אריאל, אלוף ישראל לשעבר וכיום מומחה לביומכניקה באמצעות מחשבים, המספק שירותיו ווידיאותיו לועד האולימפי של ארה"ב. אצלו אמור אסי לעבור בדיקות מקיפות ובאמצעות ניתוח נתונים, של תנועתיו ומבנה גופו, תיכנה עבורו תכנית עבודה, לשם קידומו בשנה הקרובה. אסי יהיה אז זורק ממוחשב...

בשבועות האחרונים עקבה אחר כישוריו והישגיו הישראלית אילנה בבל־גולדברג, מומחית לאימון בתחום הזריקות בדיסקוס, העובדת כיום עם אתלטים אולימפיים בארה"ב. אילנה, בתו של פרופ' זמיר בבל – מומחה בעל שם עולמי במחשבים, שהיה בסוף שנות ה־40 ובתחילת שנות ה־50 מטובי האתלטים בא"י (קפיצה לרוחק) ששב השנה לארץ (הועסק בפרוייקט במכון וייצמן) – התלהבה מאד מהזורק הישראלי. אחד מחניכיה המצטיינים בארה"ב הוא לא אחר מ...אל ארטר האגדי, ארבע פעמים ברציפות (1968–1956) אלוף אולימפי בדיסקוס. גולדברג תיקנה כמה אלמנטים בטכניקה האישית של אלדר ואף שינתה את סיגנון הזריקה שלו. התוצאה לא איחרה לבוא. אגב: אילנה עדיין תגות, זכתה לא מכבר גם באליפות ישראל.

עד היום לא עבד אסי על פיתוח גוף וחיזוקו – רק על טכניקה. בקרוב יאומץ לאימון מהסוג זה ע"י מרים המשקולות הותיק אברהם ברוגר. במקביל מעוניינת המאמנת מדליה להפקיד את חניכיה לטיפולו של יועץ התזונה יאיר קרני. הכל למען מטרה אחת: לבנות אתלט שהיא מאמינה בו מאד. ■

צילומים: גאור דוד

שישו שכטמן

תחזית למחזור 47 בטוטו

1. אלטונה־גייט – נוקס סיטי. ארבעת המשחקים הראשונים בטופס הם מהליגה הראשונה של ויקטוריה. שתי הראשונות בליגה זו, עולות בסוף העונה לליגה הלאומית. המארחים טרם הפסידו העונה, אבל הם פוגשים קבוצה שזכתה ב־3 נצחונות בחודש האחרון. 0–0 אשתקד. משולש.

2. אסנדון – סנבורי. (1–1 בשנה שעברה). האורחים הם כנראה, משהו כמו בית"ר נתניה בארץ לפני שנה... מי שמסמן סימון אחר מלבד 1, עושה זאת על אחריותו...

3. מורולבארק – ריצ'מונד. כל שבוע אנחנו מנסים לתפוש תיקו "סר לו". אחרי סבוב וחצי סיימו המארחים רק משחק אחד בתיקו. האורחים – רק שניים. נראה אם זה ייקרה השבת.

4. נונאודינג – ווריבי. המפגש בין השתיים הסתיים אשתקד בתיקו־אפס. באחרונה, המארחים מפסידים הן במגרשם והן במשחקי חוץ. מאחר שב־אוסטרליה אין הרבה תוצאות תיקו, אנו מציעים סימון כפול – 1, 2.

5. קליפטון־היל – נורת גילונג. משחקים 5–8 בטופס הם מהליגה השנייה של ויקטוריה, המצטיינת בתוצאות הגיוניות וכמיעוט הפתעות. כדאי להסתמך במילויים, בעיקר על הטבלה. במשחק זה פוגשת השלישית את הר־ביעית ואנחנו מציעים משולש.

6. דונקאסטר – אלטונה סיטי. המארחים, אחרי שני נצחונות רצופים, פוגשים קבוצה שניצחה בשנה שעברה 0–2 אבל נצחונה האחרון בליגה השנה היה במאי. 1, X.

7. דובטון – רינגווד. כמו במשחק הקודם, גם משחק זה ינוצל לסימון בטוח – 1. המארחים מוליכים את הטבלה זמן רב ולא יפסידו את המקום דווקא במגרשם.

8. יאראויל – סנדרינגהאם. במשחק זה עדיפות בולטת לאורחים, אבל חייבים לקחת בחשבון את העובדה ששתי הקבוצות מסיימות משחקים רבים בתיקו: סנדרינגהאם חמישה ויאראויל שישה. X, 2.

9. קמבלטאון – קרואטיה. ששת המשחקים האחרונים בטופס הם מהליגה של דרום אוסטרליה, המלווה אותנו בטוטו מתחילת הקיץ. חמישה מחזורים לפני הסיום, לקרואטיה כבר 4 נקודות הפרש מהשנייה. קרואטיה ניצחה אשתקד 1–0 ותנצח גם השבת. 2 "סר לו".

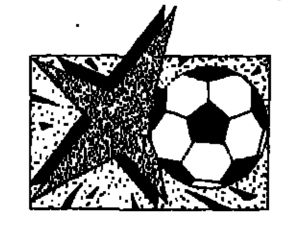
10. קמברלאנד – אדלאייד. בצמרת הליגה בדרום אוסטרליה, המאבק הוא בין 3 קבוצות בלבד. כל הקבוצות מן המקום הרביעי עד למקום האחרון, מעורבות במאבק נגד הירידה. המשחק קשה לניחוש ואנחנו מציעים משולש.

11. ליון־גריינג' – סאליסבורי. האורחים ניצחו בשנה שעברה 2–1 ומסוגלים לזאת גם השבת, אם כי צריך לקחת בחשבון שהם, כנראה, לא בכושר טוב ונצחונם האחרון הושג לפני למעלה מחורש. אין ברירה וגם במשחק זה נרשום משולש.

12. פרה־הילס – וודביל. האורחים נמצאים במקום האחרון בטבלה והפסידו אשתקד 0–4, אבל הם נלחמים: כשלושת המחזורים האחרונים סיימו את משחקיהם בתיקו. תיקו רביעי רצוף מאד לא סביר ולכן נסמן 1, 2.

13. סולניה – הלאס. המארחים מצטיינים במשחקים מול קבוצות הצמרת: לפני חודשיים ניצחו את קרואטיה 3–0, ועושים זאת בעיקר במגרשם, שם לא הפסידו בכל הסיבוב השני. תיקו 1–1 אשתקד ומשולש בטוטו השבת.

14. בירקאלה – מודבורי. לפחות המשחק האחרון בטוטו קל לניחוש (כך זה נראה לפני המשחקים...): למארחים עדיפות מכרעת. הם בצמרת הטבלה וכמעט שאינם מפסידים בבית. 1 "סר לו" במשחק האחרון.

דרום אוסטרלית
(לאחר 17 מחזורים)

.1	קרואטיה	8–30	27
.2	הלאס	23–39	23
.3	בירקאלה	13–16	22
.4	סאליסבורי	16–18	17
.5	פולוניה*	20–26	16
.6	קמבלטאון	26–20	16
.7	קמברלנד	23–22	16
.8	מודבורי	21–17	14
.9	ליון־גריינג'	30–25	14
.10	ארלאייד	24–18	14
.11	פרה־הילס*	23–15	13
.12	וודביל	32–13	11

* משחק חסר

ויקטוריה ליגה ראשונה
(לאחר 16 מחזורים)

.1	אלטונה־גייט	4–33	28
.2	פרנקסטון*	15–29	23
.3	אלביון	16–25	19
.4	ווסט־גייט*	15–23	18
.5	מורולברק	24–28	16
.6	ברודמרוס	17–19	16
.7	נוקס־סיטי*	21–20	16
.8	ווריבי*	13–15	15
.9	מורדיאלוק*	22–16	15
.10	נונאודינג*	25–18	13
.11	אסנדון־סיטי*	21–15	12
.12	ריצ'מונד*	30–17	12
.13	רנרנונג	23– 8	8
.12	סנבורי	29– 8	4

* משחק חסר

ויקטוריה (ליגה שניה)
(אחרי 16 משחקים)

.1	דובטון	11–27	25
.2	סנדרינגהאם*	16–33	23
.3	נורת־גילונג	18–31	23
.4	קליפטון־היל	18–29	20
.5	קולור	20–26	19
.6	וויברלי	27–30	16
.7	יאראויל	20–19	16
.8	רינגווד	24–21	16
.9	פרהאראן*	27–26	15
.10	דונקסטר	19–11	13
.11	היידלברג	21–14	12
.12	פט.מלבורן	30–19	10
.13	אטלונה־סיטי	33–20	9
.14	אלתהאמי*	38–13	5

* משחק חסר

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

משחק	1	x	2
1	X		
2	X		
3		X	
4			X
5	X	X	
6	X		X
7	X		
8		X	
9		X	X
10		X	
11	X		
12		X	X
13	X		
14			X

שלשות /
כפולים 4
טורים 16

הפתעות

משחק	1	x	2
1			X
2	X		
3	X		X
4		X	X
5			X
6	X	X	
7	X		
8	X		
9	X		X
10	X		X
11			X
12	X		X
13		X	
14			X

שלשות /
כפולים 6
טורים 64

הגיוני

משחק	1	x	2
1	X	X	
2	X	X	
3		X	
4		X	X
5	X	X	
6	X		
7	X	X	
8		X	
9	X		X
10	X		
11		X	X
12		X	X
13			X
14	X		

שלשות /
כפולים 8
טורים 256

לעשירים

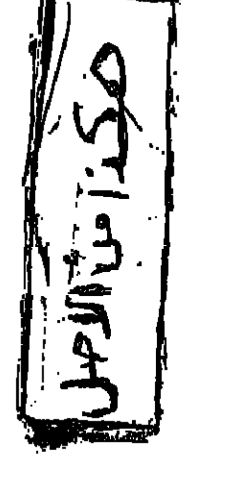
משחק	1	x	2
1	X		
2	X	X	X
3		X	
4	X	X	X
5		X	
6	X		
7	X		
8	X		X
9		X	X
10	X	X	X
11	X	X	
12	X		
13	X	X	
14	X		

שלשות 3
כפולים 4
טורים 432

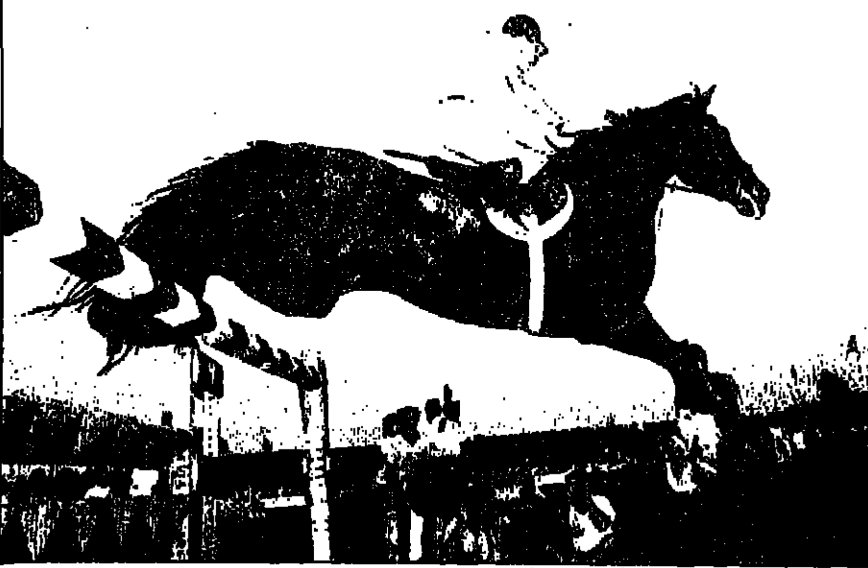
שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1, x, 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
4	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
5	1, x, 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
6	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
9	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
10	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
11	1, x, 2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
12	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
13	1, x, 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 432

את המופע הססגוני בקפיצות־ראווה בסוסים, שנערך בשבת האחרונה ברמת השרון ושכמותו, מכל הבחינות, טרם נראה בארץ – ליוו קולות צורמים מאד. הרבה בעיטות ■ נחשפה יריבות קשה בין בעלי החוות ותחרות די פרועה על קהל היעד ללימודי רכיבה ■ פניו המכוערים של ענף ספורט צעיר בישראל

מעל המשוכה ברמת השרון. (צילום: יוסי אלוני)

אצילים ומכוערים

אלכס דורון

ספורט יפהפה היא הרכיבה על סוסים. "ספורט המלכים", מכנים אותו. הוא מופיע בתחריט פרסי מ־3000 לפנה"ס. במאה ה־16 הוקמה בנאפולי אקדמיית הרכיבה הראשונה. תחרות הקפיצות הראשונה נערכה בלונדון ב־1869. זה ענף אולימפי 72 שנה. בישראל הוא עדיין בחיתולים: תקופת הילדות־ינקות, עם כל המחלות, נמשכת כמעט 20 שנה...

באחרונה יש התעוררות. הרכיבה על סוסים, עדיין לא לתחרות, בוודאי לא ברמה אולימפית, היא מאד IN. בכמה מקומות קנו הורים ·בעלי יכולת,לבניהם־בנותיהם סוס אציל – יחד עם המכונית הפרטית הראשונה – כמתנת־בגרות. עניין של 20 אלף דולאר, אם לא יותר, ללא הוצאות השינוע.

בשבת האחרונה נערכה במרכז הרכיבה החדש ברמת השרון, תצוגת ראווה – לא תחרות – בקפיצות מעל משוכות. ייחודה היה בזה, שלאירוע הגיעו רוכבים אולימפיים ממערב גרמניה שהציגו, כך אומרים מומחים מקומיים, רמה כמותה עדיין לא נראתה מעולם בישראל. יותר מאלפיים סקרנים נהרו למקום – ואף זאת, על־פי עדות יודעי דבר הקהל הגדול ביותר, אי־פעם, שצפה באירוע כזה.

שבעה הרוכבים הגרמנים, נמצאים בעיצומן של ההכנות לסיאול ובסיבוב הופעות־תחרויות־תצוגות בעולם. הם עברו כאן בשלב השיא בתצוגה, גובה של 1.80 מטר – קפיצה שכמותה עדיין לא בוצעה כאן. בעבר, הגובה המירבי בארץ היה 1.40–1.30 בלבד. השיא העולמי, על פי "ספר השיאים" של גינס, הוא 2.47 מטר, של הסוס "הואסו" מ־1949. הרוכב היה תסרן הצ'יליאני אלברטו מוראלס. בתצוגת סוסים בסידני, ב־1938, נקבע גובה של 2.89 מטר... נתונים אלו רק באים לתת מושג במה מדובר...

בתחרות קפיצות־ראווה עובר הרוכב, בתורו, 15–12 מכשולים בגובה של 1.40 עד 1.60. אם לא פסל (הפלת המשוכה) או אם לא חמק הסוס (סירב לקפוץ) – מה שמעניק נקודות שליליות – הוא עובר לסיבוב הבא ואילו ההכרעה, בין הנשארים לאחר שני סיבובים, היא בהתמודדות נגד הרף, כשגובה המשוכה מועלה ב־10 ס"מ או פחות מזה, ומי שלא עובר – יוצא מההתמודדות.

גונטר סלאוסן, 36, בעל סיכת זהב בינלאומית ויותר מ־50 נצחונות, היה הרוכב המצטיין בתצוגה, כשעבר 1.80 מטר, על הסוס "ריגולטו" בן ה־7. הישראלית סתוית בנ־נון, 24, כהת שיער, עור בצבע קפה, חיוך רחב שחושף שיניים לבנות־לבנות, עלתה לסיבוב השני עם 0 נקודות שליליות, על "סיני" שלה, אפור ומאד מרשים בביצועיו. בסיבוב הגמר קפצה ל־1.60 מטר בנסיון שני וזכתה לתשואות הקהל, שישב על ערימות החציר.

סוס ואופנוע

"רק שנתיים אני עוסקת ברצינות ברכיבה. התחלתי לפני עשר שנים. הורי שלחו אותי לקורס, בראשון־לציון. נמשכתי לסוסים, ממש עד להתמכרות. זה תפס אותי מיד". עובדת בחצי מישרה כמנהלת חשבונות, רוכבת על אופנוע – אבל ליבה לסוסים. היא עדיין בראשית דרכה, מבחינת הדירוג הלאומי.

כל הרוכבים היו במגפיים, עם כובעים תואמים ועניבות – על סוסים עם שמות ציוריים כמו "זאוס" החום, בעל הזנב הארוך ביותר; "גרלן", "ווֹל־דאן", "דיב", "סולנדה".

במהלך התחרות נחשפו כל מאפייניו המכוערים של הספורט הישראלי: חוסר פירגון, קנאה, השמצות, רכילות מרושעת, הפצת האשמות על היריב, כדי לחסלו. חבורות של אנשי רכיבה, מחוות אחרות, מתחרות מן הסתם במארחים, סבבו בקהל והשמיעו כל מיני השגות באוזני מי שנכון לשמוע. והיו להם הרבה טענות: שהיחס לסוסים איננו הוגן, שמתאכזרים אליהם; שבעלי החיים למעשה פצועים ומאלצים אותם לתחר; שהם בתת תזונה; ששיטות ההדרכה המקומיות אינן מקובלות; שהתחרות אינה מוכרת בידי ההתאגדות הלאומית לרכיבה; שהוטל עונש השעייה על מרכז הרכיבה ברמת השרון, שמתנהלת נגדו חקירה...

בין המבקרים היתה נאנסי צייטלין, אשתקד אלופת ישראל. לאחר מחבריה היתה מצלמת וידיאו, באמצעותה צילם את המופע כדי להוכיח, לדבריו, שיש דברים בגו.

"אני מכיר את כל הטענות הללו", אמר ל"שבועספורט" שופט האירוע, אליעזר גור־אריה ("גורי") – גזבר הנהלת התאגדות הרכיבה הלאומית, ש"מרד" בחבריו ובא, כאיש פרטי לדבריו, לנהל את האירוע. הוא סירב להשתתף ב"חרם".

גורי נחשב סמכות. בכרטיס הביקור שלו כתוב שהוא יועץ בנושאי סוסים, שופט בתחרויות מכל הסוגים, יועץ למשרד החקלאות, חבר בוועדה לבריאות הסוס. 36 שנה ב"עסק" הזה. "אני הראשון בארץ שבתעודת הבגרות החקלאית שלי, מהכפר הירוק (מחזור ראשון), כתוב שהתמחתי באורוות סוסים", אומר גורי, איש מושב בית עובד, שליד נס ציונה. עתה, הוא מספר, מסתיים בכנות קורס ראשון מסוגו למדריכי רכיבה, שיוכר בידי בית הספר למאמנים של וינגייט. הקורס נמשך שלוש שנים.

אלמנט של תחרות

"אני מעריך שמאחורי כל הטענות שהושמעו, מסתתר בעצם גם אלמנט של תחרות, מכוערת מאד, מסחרית, בין כמה מבעלי החוות, הנאבקים על קהל היעד שלהם ללימודי רכיבה. יש גם חוסר סימפטיה וחוסר תקשורת – מה שמוביל לביקורת הקשה, להאשמות שאין להן ביסוס.

"לא מצאתי פגם בסוסים שהופיעו באירוע. לא דובר בתחרות, רק בתצוגת ראווה. התאגדות הרכיבה לא הכירה באירוע כבתחרות. לא הסכמתי לקבל את הטענות נגד בעלי מרכז הרכיבה, משום שלא המציאו לי הוכחות משכנעות נגדם. אין תקנון ברור בנושא השני במחלוקת. אילו הסוסים היו במצב לא תקין (פציעות, תת תזונה, התאכזרות), הם לא היו מסוגלים לקפוץ. היתה, כנראה, קנאה בכך שדווקא ברמת השרון, מקום חדש, עברו גבהים שלא נראו בארץ, רמה בינלאומית – הרבה מעבר לרמה שהוצגה אי פעם בישראל... שהמארגנים הצליחו להביא לכאן רוכבים מצטיינים מחו"ל, ושאחרים לא עשו זאת..."

הסוסים ריחפו בשבת באצילות מעל למשוכות – ובקהל היו שעסקו בבעיטות... ■

סוף מעמוד 5

סחורים או עבדים נרצעים

יפה: "בעניין זה התקנון באמת תוקן, והוספנו סעיף על שירות בוררות, אותו יעניק האיגוד, לנוכח הריצות הרבות לבתי משפט".

ליבנה: "האיגוד כופה בוררות על השחקנים, עם בוררים אותם הוא ממנה בעצמו".

יפה: "נשיאות בית הדין העליון בוחרת אותם".

ליבנה: "את הנשיאות ממנה האיגוד".

קינן: "אני מכבד את המוסדות המשפטיים של האיגוד".

ליבנה: "למוסד הבוררות אין שיניים".

אמיר: "כל יום קמות עמותות חדשות, שמתנערות מחובות העבר של הקבוצה לשחקנים".

יפה: "עובדה שהקיץ הזה רק מקרה אחד הגיע לבית משפט (הנפלר), כל השאר הלכו לבוררות".

ליבנה: "הקיץ עוד לא נגמר".

יפה: "עורכי דין, במיוחד בקיץ, מנצלים עובדה שאפשר לכוון דיון לשופט מסויים ואז להשיג תוצאה ש...".

ליבנה: "אתה מטיל דופי בשופטים?"

יפה: "חלילה, אבל יש שופטים שלא מכירים את המערכת הספורטיבית ואז הם..."

זיסמן: "או הם אובייקטיביים?..."

יפה: "האפשרות לכוון לשופט אינה טובה".

קינן: "אל לבית המשפט לנעול נעלי כדורסל או כדורגל. בית משפט יתערב בתקנון אירגון או פסק בוררות רק אם יש חריגה מסמכות, או הפרת צדק טבעי".

יפה: "אני רוצה להגן על מוסד הבוררות באיגוד. סוף סוף אפשר להשיג פיתרון מהיר, ללא דיונים ארוכים, שאפשר לתת לו תוקף משפטי". ■

ז' באב תשמ"ח | גליון 345
21 ביולי 1988 | עריכה בת דורה בר | עריכה גראפית לוסי קמיר

שלום שלום

מראה הצפורים העפות בקלילות הוא שפיתח את הרצון של האדם לעוף. לפני אלפי שנים חלמו בני האדם להינתק מן האדמה, להתרומם ולעוף כציפורים. אבל רק לפני כמאתיים שנים (בשנת 1783) הצליחו האחים מוֹנגוֹלְפְיֶה, מצרפת להתרומם בכדור פורח. ומאז החלה תקופה חדשה בה התפתחה במהירות התעופה.

לפני כמאה שנים (בשנת 1890) פיתח הצרפתי קְלֶמֶנְט אָדֶר דאון דמוי נשר, מצוייד במנוע קיטור.

בשנת 1927 ביצע צ'רלס לינדברג מבצע מדהים, ראשון מסוגו בתולדות האדם – הוא חצה את האוקינוס האלטנטי בטיסה במטוס קטן חד־מנועי. היה זה ציון דרך מיוחד בהתפתחות התעופה. כל העולם עצר אז את נשימתו נוכח המבצע הנועז.

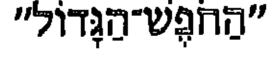
והנה, בימים אלה משחזר את טיסתו של לינדברג – לא תאמינו – ילד קטן בן 11, ילד אמריקני ושמו כריסטופר לי מרשאל, המכונה כריס!

אמנם, זו לא תהיה טיסת יחיד. את כריס, הטיס הקטן, ילווה טייס של חצי אמריקני. אבל את המטוס יטיס הילד, שסיים את לימודיו בכיתה ד'.

"הבעייה העיקרית שלי", הסביר כריס לעתונאים, "תהיה – לנסות להישאר ער. אולם אני לא ארדם!".

טיסתו של כריס, בן ה־11, מסמלת את ההתקדמות העצומה והמסחררת של התעופה ואת יכולתם של ילדים על סף המאה ה־21. "נחזיק לכריס אצבעות" כדי שהמיבצע שלו יצליח.

עמוס בר

"הַחֹפֶשׁ־הַגָּדוֹל"

חֹפֶשׁ – הוּא דְּרוֹר –
כְּמוֹ מְעוֹף הַצִּפּוֹר
וּכְמוֹ כָּל מַעְצוֹר.

אַף "הַחֹפֶשׁ־הַגָּדוֹל" –
מַזְכִּיר יָם וָחוֹל
וְשֶׁמֶשׁ־קַיִץ לוֹהֶטֶת
עִם שִׁיר חָדָשׁ בְּקַלֶּטֶת.
"הַחֹפֶשׁ־הַגָּדוֹל" – מַזְכִּיר
טִיּוּלִים בַּכְּפָר – בָּעִיר,

וְאוּלַי גַּם קַיְטָנָה
לְאַיֶּלֶת הַקְּטַנָּה.

וּבֵין לִקּוּק הַשַּׁלְגוֹנִים
וּמַשְׁקָאוֹת שֶׁל צוֹנְנִים,
אָכֵן, כִּמְעַט שָׁכַחְתִּי
שֶׁגָּדַלְתִּי וְצָמַחְתִּי.

הֵן "הַחֹפֶשׁ־הַגָּדוֹל" –
הוּא תָּמִיד בְּסַךְ־הַכֹּל,
הַפְסָקָה חַמָּה מְאֹד
לִכְאֹף וְלֹא לִלְמֹד.

שושנה צפורי

דברי חכמה

מָה חָשׁוּב יוֹתֵר?

גִּלְעָד, מָה אַתָּה רוֹצֶה לִהְיוֹת כְּשֶׁתִּהְיֶה גָּדוֹל? "טַיָּס" וְאַתְּ, בִּתְיָה? "רוֹפְאָה" וְעָרָן? "אֲנִי רוֹצֶה לִהְיוֹת אַבָּא". כֻּלָּם צוֹחֲקִים. מַדּוּעַ אַתֶּם צוֹחֲקִים עַל עָרָן? כִּי זֶה לֹא שַׁיָּךְ, וְלֹא לָזֶה הַכַּוָּנָה, וּבִכְלָל... כְּשֶׁעָמְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִכָּנֵס לָאָרֶץ, נִגְּשׁוּ בְּנֵי רְאוּבֵן וּבְנֵי גָד אֶל מֹשֶׁה וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ לְהִשָּׁאֵר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן. הֵם תֵּאֲרוּ לְפָנָיו אֶת תָּכְנִיּוֹת שֶׁלָּהֶם: "גִּדְרוֹת צֹאן נִבְנֶה לְמִקְנֵנוּ פֹּה, וְעָרִים לְטַפֵּנוּ". מֹשֶׁה שָׁמַע, הֵשִׁיב תְּנָאִים, אֲבָל בְּאֹפֶן כְּלָלִי הִסְכִּים. בְּקֶשֶׁר לְתָכְנִיּוֹת – הוּא חָזַר עֲלֵיהֶן אֲבָל מִי שֶׁהִקְשִׁיב טוֹב שָׁמַע שִׁנּוּי קָטָן". "בְּנוּ לָכֶם עָרִים לְטַפְּכֶם וּגְדֵרֹת לְצֹנַאֲכֶם". שַׂמְתֶּם לֵב? הֵם תִּכְנְנוּ בַּהַתְחָלָה לִבְנוֹת גְּדֵרוֹת לַצֹּאן וְרַק אַחַר כָּךְ בָּתִּים לַיְלָדִים שֶׁלָּהֶם. מֹשֶׁה חָשַׁב שֶׁהַסֵּדֶר צָרִיךְ לִהְיוֹת הָפוּךְ.

זֹאת שְׁאֵלָה שֶׁכָּל אֶחָד צָרִיךְ לִשְׁאֹל אֶת עַצְמוֹ. מָה חָשׁוּב יוֹתֵר – הַמִּקְצוֹעַ, הָעֲבוֹדָה (הַטַּיִס אוֹ הָרְפוּאָה), אוֹ הַבַּיִת, הַמִּשְׁפָּחָה. אִם צָרִיךְ לְוַתֵּר עַל מַשֶּׁהוּ, עַל מָה צָרִיךְ לְוַתֵּר – עַל הַהִתְקַדְּמוּת בַּמִּקְצוֹעַ עַל טוֹבַת הַמִּשְׁפָּחָה?

יָכוֹל לִהְיוֹת – אִם כִּי לֹא בָּטוּחַ – שֶׁגִּלְעָד וּבִתְיָה חוֹשְׁבִים שֶׁכְּשֶׁהֵם יִהְיוּ גְּדוֹלִים הַדָּבָר הֶחָשׁוּב הוּא – אֵיזֶה מִקְצוֹעַ יִהְיֶה לָהֶם. עָרָן לְעֻמָּתָם חוֹשֵׁב שֶׁהֶחָשׁוּב מִכֹּל הוּא שֶׁתִּהְיֶה לוֹ מִשְׁפָּחָה, וְשֶׁיִּהְיוּ לוֹ יְלָדִים. כֻּלָּם צָחֲקוּ עָלָיו מִפְּנֵי שֶׁהֵם לֹא רְגִילִים לַחְשֹׁב כְּפִי שֶׁהוּא חוֹשֵׁב וּמָה אַתֶּם חוֹשְׁבִים?

משה מאיר

הוּא כֵּן אוֹהֵב.
הוּא לֹא אוֹהֵב.
הוּא מִתְרַחֵק.
הוּא מִתְקָרֵב.
הוּא כֵּן רוֹצֶה
הוּא לֹא רוֹצֶה.
תַּגִּיד לִי, פֶּרַח,
מָה יֵצֵא.

מתוך הספר "אמא אחה" בהוצאת "מודן"

יום הולדת לשוקולד

תָּאֲרוּ לָכֶם כְּנִיסָה לְבֵית הַמַּמְתַּקִּים שֶׁל עַמִּי וְתָמִי, עִם כָּל הַשּׁוֹקוֹלָדִים, הַוָּפְלִים הַמְצֻפִּים, הַסֻּכָּרִיּוֹת וְהַחֲטִיפִים לְמִינֵיהֶם. אֶלָּא שֶׁבִּמְקוֹם הַמְּכַשֵּׁפָה הָרָעָה עוֹמֵד אִישׁ נֶחְמָד בְּחָלוּק לָבָן, חַיִּים שְׁמוֹ, מְזַמֵּין לְהִכָּנֵס, לְהִתְכַּבֵּד בְּכָל טוּב. מַרְאֶה, מַסְבִּיר, בְּסַבְלָנוּת מֵשִׁיב עַל שְׁאֵלוֹת.

כָּךְ בְּדִיּוּק הִתְרַחֲשׁוּ הַדְּבָרִים בְּנָצְרַת עִלִּית בְּיוֹם חֲגִיגוֹת 30 שָׁנָה לְמִפְעַל צ.ד. לְמַמְתַּקִּים מִקְּבוּצַת מִפְעֲלֵי עִלִּית.

הָאוֹרְחִים הָרַבִּים אֲשֶׁר בָּאוּ לָחֹג עִם צ.ד. מִלְּאוּ אֶת אוּלָמוֹת הַיִּצּוּר, הִסְתּוֹבְבוּ בֵּין מְכוֹנוֹת עֲנָק מְשֻׁכְלָלוֹת, הַפּוֹעֲלוֹת בְּשִׁיטַת הַסֶּרֶט הַנָּע וּבַעֲלוֹת תְּפוּקָה אַדִּירָה. כָּךְ, לְמָשָׁל, הַמְּכוֹנָה הַמְיַצֶּרֶת סֻכָּרִיּוֹת מַנְטָה, תְּפוּקָתָהּ, 970 סֻכָּרִיּוֹת לְדַקָּה.

וְאִלּוּ זֹאת הַמְיַצֶּרֶת מַעֲדַנִּים, "אֱגוֹזִי" לְמָשָׁל, מְפִיקָה כְּ־500 יְחִידוֹת לְדַקָּה.

כָּל תַּהֲלִיכֵי הַיִּצּוּר אוֹטוֹמָטִיִּים. יַד אָדָם אֵינָהּ נוֹגַעַת בַּמַּמְתַּקִּים וְהָעוֹבְדִים הַמְפַקְּחִים עַל פְּעֻלַּת הַמְּכוֹנוֹת לוֹבְשִׁים חֲלוּקִים נְקִיִּים וּלְרָאשָׁם כּוֹבָעִים.

הַכֹּל נָקִי מְאֹד, מְצֻחְצָח מְאֹד. הַמְּכוֹנוֹת עוֹבְדוֹת בְּקֶצֶב וּפוֹלְטוֹת אֶת תּוֹצַרְתָּן: שִׁבְעִים טוֹנוֹת מִכָּל טוּב לְיוֹם.

פְּלָטוֹת שֶׁל קִיפִּקְפִּים, מִכְלֵי סֻכָּרִיּוֹת, פֶּסֶק זְמַן, מַגָּשִׁים שֶׁל טוֹב טַעַם, רוֹזְמָרִי, אֱגוֹזִי, מַטְבְּעוֹת שׁוֹקוֹלָד.

הָרֵיחוֹת, הַצְּבָעִים וְהַצּוּרוֹת יְכוֹלִים לְהַעֲבִיר גַּם אֶת הָאָדִישׁ שֶׁבַּמְּבַקְּרִים עַל דַּעְתּוֹ. רַק לְהוֹשִׁיט אֶת הַיָּד וְלִטְעֹם.

כָּל הַשֶּׁפַע הַזֶּה נֶאֱגָר תְּחִלָּה בְּמַחְסַן תּוֹצֶרֶת גָּמוּרָה, וּמִשָּׁם יוֹצֵא בְּמַשָּׂאִיּוֹת לְרִשְׁתוֹת שׁוּק, חֲנֻיּוֹת וְקִיּוֹסְקִים – 8000 נְקֻדּוֹת מְכִירָה בָּאָרֶץ.

הֶקֵּף הַמְּכִירוֹת הַשְּׁנָתִי שֶׁל צ.ד. הוּא 55 מִילְיוֹן דּוֹלָר. מִתּוֹכָן 10 מִילְיוֹן הֵם יְצוּא לְאַנְגְּלִיָּה, ארה"ב, קָנָדָה אוֹסְטְרַלְיָה, צָרְפַת, בֶּלְגְּיָה וְהוֹלַנְד.

כְּ־700 אִישׁ עוֹבְדִים בְּמִפְעַל צ.ד. וְרֻבָּם בְּנֵי נָצְרַת עִלִּית, כָּךְ שֶׁלֹּא פֶּלֶא כִּי הָעִיר כֻּלָּהּ שֻׁתְּפָה לַחֲגִיגוֹת הַ־30. יַלְדֵי הַגַּנִּים עָרְכוּ תַּעֲרוּכַת צִיּוּרִים בְּנוֹשֵׂא "נָצְרַת עִיר יָפָה, עִיר מְתוּקָה".

יַלְדֵי חֲטִיבוֹת הַבֵּינַיִם הֵכִינוּ עֲבוֹדוֹת וְעִלּוֹן מֻרְשִׁים בְּנוֹשֵׂא "תַּעֲשִׂיּוֹת הַשּׁוֹקוֹלָד וְהַמַּמְתַּקִּים".

חוה חבושי

"...ץֶקֶפ ןֶשֹׁיִה"

כתב: דוד גרוסמן
הוצאה: עם עובד

אִיתָמָר הוּא יֶלֶד שֶׁאֵינוֹ פּוֹחֵד מֵאֲרָיוֹת, מִנְּמֵרִים אוֹ מִדְּרָקוֹנִים אֲיֻמִּים אֲבָל הוּא כֵּן פּוֹחֵד מִ... אַרְנָבִים. הוּא חוֹשֵׁב שֶׁאַרְנָב זוֹ חַיָּה מְסֻכֶּנֶת מְאֹד "וְאִי אֶפְשָׁר לְהַסְבִּיר לוֹ שֶׁהוּא טוֹעֶה. הוּא בִּכְלָל לֹא מוּכָן לִשְׁמֹעַ". כַּאֲשֶׁר אָנוּ חוֹשְׁבִים מַחֲשָׁבָה כָּזֹאת עַל מִישֶׁהוּ אוֹ מַשֶּׁהוּ שֶׁאֲנַחְנוּ בִּכְלָל לֹא מַכִּירִים – זוֹהִי דֵּעָה קְדוּמָה. כְּלוֹמַר, דֵּעָה הַנִּקְבַּעַת עוֹד לִפְנֵי הַהֶכֵּרוּת, וְהַרְבֵּה פְּעָמִים הִיא יְכוֹלָה לִהְיוֹת שׁוֹנָה לְגַמְרֵי מִמָּה שֶׁנַּחְשֹׁב עָלָיו אַחֲרֵי שֶׁנַּכִּיר אוֹתוֹ.

אִיתָמָר, בַּסִּפּוּר שֶׁלְּפָנֵינוּ, נִתְקָל בְּמִקְרֶה בְּאַרְנָב, מִתְיַדֵּד אִתּוֹ, וְרַק אָז מְגַלֶּה שֶׁהַיְּצוּר הֶחָמוּד הַזֶּה הוּא אַרְנָב. הַהַפְתָּעוֹת הַמְּצַפּוֹת לוֹ (וְגַם לָאַרְנָב) בַּמִּפְגָּשׁ הַזֶּה גּוֹרְמוֹת לְאִיתָמָר לְשַׁנּוֹת לְגַמְרֵי אֶת דַּעְתּוֹ, וְתוֹךְ כְּדֵי כָּךְ הוּא לָמֵד לֹא לְהִצָּמֵד לְדֵעָה קְדוּמָה, וּמֵבִין שֶׁאֶפְשָׁר לְשַׁנּוֹת אוֹתָהּ לְאַחַר שֶׁמַּכִּירִים אֶת הָאָדָם אוֹ בַּעַל־הַחַיִּים שֶׁפַּעַם לֹא אָהַבְנוּ אוֹתוֹ, אוֹ שֶׁפָּחַדְנוּ מִפָּנָיו.

הַסִּפּוּר מֻדְפָּס בְּמַתְכֹּנֶת נָאָה, הַמַּקְדִּישָׁה מָקוֹם רַב לְאִיּוּרִים, אַךְ אֶפְשָׁר הָיָה לְהַתְאִים לַסִּפּוּר הַיָּפֶה הַזֶּה אִיּוּרִים קְצָת יוֹתֵר מְעַנְיְנִים וַעֲשִׁירִים.

עֲטָרָה מוֹסְקוֹבִיץ

תיק סגור

תקציר הפרק הקודם: נעמי מרגישה שהלוּ־מה מתגשם. היא ורונן נעשו לפתע קרובים מאוד זה לזה. אבא שלה מבקש מרונן לבוא איתו לחדר מיון.

פרק 9 : בלה מתלוננת במשטרה על תיבה שהיתה בביתה

הסיפור שסיפרה בלה בתחנת המשטרה היה כזה:

"אני מחזיקה את כל הכסף שלי בתיבה שנמצאת במזנון בסלון. לפני חצי שעה בערך באה מכונית של גלידה לשכונה, ואני התכוונתי לרדת לקנות. לקחתי את הארנק וראיתי שיש לי שטר של עשרה שקלים. חשבתי שזה לא מספיק והלכתי לקחת עוד כסף מהתיבה. אני פותחת את המזנון ורואה שהתיבה איננה. גנבו לי אותה. והיא היתה מלאה מזומנים – יותר מאלף שקלים חדשים!"

"מי עוד גר אתך בדירה?", שאל השוטר התורן.

"אני גרה לבד".

"מתי ראית את התיבה הזאת בפעם האחרונה?"

בלה ניסתה להיזכר: "אתמול? לא, היום. בטח, לקחתי שטר של חמישים, כדי לשלם לשרברב שיתקן נזילה בכיור. זה היה בשמונה בבוקר".

"השרברב ראה שאת מוציאה כסף מהתיבה?"

"לא, הוא היה במטבח".

"את יכולה לתת לי את השם והכתובת שלו?"

"כן, אבל בשביל מה? הוא לא לקח את הכסף, אני מכירה אותו כבר הרבה זמן!"

"גברתי, אני רושם כל מה שנחוץ לחקירה", אמר השוטר, ולאחר שרשם את שמו וכתובתו של השרברב, הוא ביקש לדעת מי עוד היה אצל בלה במשך היום.

"מי עוד היה? חברה שלי מהשכונה נכנסה לכמה דקות. וילד, גם הוא מהשכונה, היה אצלי..."

"אני צריך את השמות, ומתי הם באו. כמה זמן נשארו, מתי הלכו..."

בלה מסרה את שמותיהם וכתובותיהם של רונן ושל חדוה, אמו של אמיר, ובאיזה שעות הם היו אצלה.

"את חושדת במישהו?", שאל השוטר, "ראית בזמן האחרון בסביבה מישהו שנראה לך חשוד?"

"אני לא ראיתי. אבל שכנה שלי סיפרה לי לפני כמה ימים שראתה בחור אחד שהתחבא בחצר שלנו בין השיחים. זה היה בערב, והיא קראה לבעלה. אבל עד שהוא ירד, הבחור כבר לא היה שם".

"יש לך תיאור שלו?"

"היא אמרה שזה היה בחור שמן".

"עוד משהו?"

"היה כבר חושך".

"תני לי את השם והכתובת של השכנה הזאת", אמר השוטר. הוא רשם מה שאמרה בלה, ואחר־כך ביקש לדעת פרטים נוספים: אם חסרים לה עוד דברים, אם יש לה ביטוח ואיך, לדעתה, חדר הגנב לדירה. אולי היא ראתה סימני פריצה. ועוד שאלות משאלות שונות. לאחר שחתמה על הדף שמילא השוטר בכתב־יד צפוף, ביקשה לדעת מה תעשה המשטרה, כדי שיוחזר לה כספה.

"נערוך חקירה, גבירתי", אמר השוטר, "ואם נגלה משהו, נודיע לך".

דורית אורגד

ליהי גרין

ליהי גרין, בת ה־ 11 מערד, קצרה מחמ־אות בחגיגות ה־ 25 שנה לערד בפסטיבל הזמר העברי שנערך שם. בהופעתה לצד האמן אורח אריק לביא. ליהי בהירת השי־ער, במשחק המלאך המנהל דו־שיח עם מתיישב ערדי פסימי, שרה ורוקדת. היא גם מתעמלת בהתעמלות אמנותית אצל רימונה. ליהי הספיקה להשתתף במספר הפקות מקומיות, הגיעה להחלטה שש־חקנית זהו עתידה. "זה קשה", היא אומ־רת, "כל החזרות הללו, אבל אני אוהבת להופיע, לשמוע תשועות הקהל, ובעיקר לקבל את המחמאות לאחר ההצגה"...

דניאל סטוקלין

נַעֲרַת הָעַכָּבִישׁ

נַעֲרַת מִכְּפַר אֲרַכְנָה הָיְתָה אָמָּנִית בְּחֶסֶד. הִיא הָיְתָה מֻמְחִית בִּמְלֶאכֶת הָאֲרִיגָה וְהָיְתָה זוֹ חֲוָיָה מְיֻחֶדֶת לִצְפּוֹת בָּהּ בְּעֵת עֲבוֹדָתָהּ. אֲרַכְנָה הָיְתָה מִתְפָּאֶרֶת בְּכִשְׁרוֹנָהּ, וְיוֹם אֶחָד אַף הֵעֵזָּה וְאָמְרָה: "אֲנִי מוּכָנָה לְהִתְחָרוֹת בָּאֵלָה אַתֵּנָה, וְאִם תְּנַצַּח אוֹתִי – אֶשָּׂא בָּעֹנֶשׁ."

אַתֵּנָה, אֵלַת הַחָכְמָה וְהַתַּרְבּוּת, עָסְקָה בֵּין הַשְּׁאָר גַּם בִּמְלֶאכֶת הָאֲרִיגָה וְהָרִקְמָה, וַעֲבוֹדוֹתֶיהָ הָיוּ פְּאַר הַיְּצִירָה וּכְלִילוֹת שְׁלֵמוּת. בְּשָׁמְעָהּ אֶת דְּבָרֶיהָ שֶׁל אֲרַכְנָה, הִיא נִסְּתָה לִגְרֹם לַנַּעֲרָה שֶׁתִּתְחָרֵט וְתְוַתֵּר עַל רַעְיוֹן הַתַּחֲרוּת.

הָאֵלָה בָּאָה לַאֲרַכְנָה מְחֻפֶּשֶׂת לְאִשָּׁה זְקֵנָה וְאָמְרָה לָהּ: "אֲנִי אֵשֶׁת לְמוּדַת נִסָּיוֹן וַאֲנִי מְקַוָּה שֶׁתַּקְשִׁיבִי לִי. הַזְמִינִי לְתַחֲרוּת בְּנוֹת תְּמוּתָהּ וְאַל תִּתְחָרִי בָּאֵלָה. אֲנִי מַצִּיעָה לָךְ שֶׁתִּגְּשִׁי אֵלֶיהָ וּתְבַקְּשִׁי אֶת סְלִיחָתָהּ. הִיא אֵלָה רַחֲמָנִית, וּבְוַדַּאי תְּסַלַּח לָךְ."

אוּלָם אֲרַכְנָה לֹא הִקְשִׁיבָה לָהּ וְלֹא שָׁמְעָה בַּעֲצָתָהּ. אָז הִשִּׁילָה הָאֵלָה אֶת תַּחְפֹּשְׂתָּהּ, וְכָל מִי שֶׁנּוֹכְחוּ בַּמָּקוֹם הִשְׁתַּחֲווּ וְהִתְבּוֹנְנוּ בָּאֵלָה בְּהַעֲרָצָה. אֲרַכְנָה הֶחֱוִירָה וְהִסְמִיקָה חֲלִיפוֹת, אַךְ לֹא חָזְרָה בָּהּ מֵהַצְהָרָתָהּ וְעָמְדָה בְּאֹמֶץ לֵב בְּהַחְלָטָתָהּ.

הַשְּׁתַּיִם, הָאֵלָה וְהַנַּעֲרָה, נִגְּשׁוּ וְנִגְּשׁוּ לַתַּחֲרוּת. הֵן הֵחֵלּוּ לֶאֱרֹג בִּמְהִירוּת, בִּתְנוּעוֹת יָדַיִם חִנָּנִיּוֹת וּזְרִיזוֹת. כָּל אַחַת מֵהֶן הִשְׁתַּמְּשָׁה בְּחוּטִים בְּשָׁלָל צְבָעִים, וְהָאֲרִיגִים הָפְכוּ תַּחַת יְדֵיהֶן לִתְמוּנוֹת מַקְסִימוֹת.

הָאָרִיג שֶׁל אֲרַכְנָה הָיָה נִפְלָא כְּמוֹ הָאָרִיג שֶׁל אַתֵּנָה, וְהָאֵלָה כָּעֲסָה מְאֹד. הִיא קָרְעָה בְּזַעַם אֶת הָאָרִיג שֶׁל אֲרַכְנָה וְהִלְמָה בְּרֹאשָׁהּ שֶׁל הַנַּעֲרָה. אֲרַכְנָה, שֶׁלֹּא יָכְלָה לָשֵׂאת אֶת הַבּוּשָׁה וְהַכְּלִימָה, הָלְכָה וְתָלְתָה אֶת עַצְמָהּ עַל הַחוּט.

כְּשֶׁרָאֲתָה אַתֵּנָה אֶת הַנַּעֲרָה הַמִּסְכֵּנָה מִתְנַדְנֶדֶת עַל הַחוּט, רִחֲמָה עָלֶיהָ וְאָמְרָה: "לֹא תָּמוּתִי, אֲרַכְנָה, כִּי אִם חַיָּה תִּחְיִי אוּלָם כְּדֵי שֶׁתִּלְמְדִי אֶת הַלֶּקַח, תּוֹסִיפִי לִהְיוֹת תְּלוּיָה כָּךְ עַד סוֹף יָמַיִךְ, וְכָמוֹךְ – כָּל הַצֶּאֱצָאִים שֶׁיִּהְיוּ לָךְ בֶּעָתִיד".

הָאֵלָה הִתִּיזָה עַל אֲרַכְנָה נוֹזֵל מְיֻחָד, שֶׁהֵשִׁיב אוֹתָהּ לַחַיִּים, אַךְ שִׁנָּה אֶת צוּרָתָהּ: גּוּפָהּ הִתְכַּוֵּץ, רֹאשָׁהּ קָטַן וּשְׂעָרָהּ נָשַׁר. אַפָּהּ וְאָזְנֶיהָ נֶעֶלְמוּ וְאֶצְבְּעוֹתֶיהָ נִדְבְּקוּ לִשְׁנֵי צִדֵּי גּוּפָהּ וְהָפְכוּ לְרַגְלַיִם. מִתּוֹךְ גּוּפָהּ יָצְאוּ חוּטִים, וְהִיא טוֹוָה מֵהֶם רֶשֶׁת – אֲרַכְנָה הָפְכָה לְעַכָּבִישׁ וְהִמְשִׁיכָה בִּמְלֶאכֶת הָאֲרִיגָה עַד סוֹף יָמֶיהָ.

סִפְּרָה עַל פִּי הַמִּיתוֹלוֹגְיָה הַיְּוָנִית: רוּתִי אַהֲרוֹנִי

הוּא עַל הַגַּבָּה

מֵרָחוֹק זֶה נִשְׁמַע כְּמוֹ זִמְזוּם יַתּוּשִׁים אַחוּזֵי קַדַּחַת. כְּשֶׁקָּרַבְתִּי אֶל הָרַעַשׁ הִצְטָרַפְתִּי אֶל עֲשָׂרוֹת אֲנָשִׁים שֶׁעָמְדוּ מִסָּבִיב לְשֶׁטַח עָפָר גָּדוֹל וְצָפוּ בַּעֲשָׂרוֹת טִיסָנִים מְזַמְזְמִים.

בְּמֶרְכַּז הַשָּׂדֶה עָמְדוּ הַמְּטִיסִים שֶׁבֵּינֵיהֶם יְלָדִים רַבִּים שֶׁהִסְתַּכְּלוּ בְּכוֹנֵס סָאוּיר סִנְפּוּס שֶׁצִּיֵּן מַסִּיכוֹן לְהַתְחִיל וּלְהַטִּיס.

אֶחָד אַחַר הַשֵּׁנִי הֵחֵלּוּ לָרוּץ וּבְהֶנֶף אַדִּיר שִׁחְרְרוּ אֶת הַטִּיסָנִים שֶׁלָּהֶם שֶׁהֵחֵלּוּ לָחוּג, לִתְפֹּס גֹּבַהּ וּלְהַמְרִיא אֶל עָל.

עֵינַי צָדוּ יֶלֶד קָטָן, 'בֶּן רַיְכְבֶּרְט', שֶׁעָמַד בְּעֶמְדַּת זִנּוּק וּלְפִי אוֹת מֻסְכָּם רָץ וְהֵנִיף אֶת טִיסָנוֹ.

בֶּן כַּמָּה אַתָּה?: "שֶׁבַע".

אֵיךְ זֶה שֶׁסְּפַּסְוּס כָּמוֹךָ כְּבָר מַטִּיס? אֲנִי לֹא רַק מַטִּיס אֲנִי גַּם בּוֹנֶה טִיסָנִים". נִקּוּיִם שֶׁל הַסְּנִיף לְטִיסָנָאוּת מִטַּעַם קְלוּב הַתְּעוּפָה לְיִשְׂרָאֵל בִּרְמַת הַשָּׁרוֹן עָמְדוּ לְיַד בֶּן וְהוֹסִיפוּ: "בֶּן הוּא מְקֻשָּׁר בְּיוֹתֵר וְנִמְצָא כָּשִׁיר לְהַטִּיס עִם בְּנֵי הַ־11". לַמְרוֹת שֶׁמַּתְחִילִים אֶת הַחוּג רַק מִכִּתָּה ח' וּמְסַיְּמִים בְּיוּ"ד. נִכְנַסְנוּ לוֹ חוֹנֵךְ, שֶׁבְּעֶזְרָתוֹ בֶּן זִנֵּק כְּמוֹ מָטוֹס לָרָקִיעַ.

חוג טיסנאים, בנות מציגות את הטיסנים שבנו בחוג.

הִתְפַּלֵּאתִי כֵּיצַד אֶפְשָׁר לַעֲקֹב אַחַר טִיסָן אֶחָד, כְּשֶׁמִּכָּל רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם עָטִים עָלֶיךָ טִיסָנִים כְּמוֹ אַרְבֶּה וְאָכֵן רָאִיתִי מְטוֹסִים מְאֻמָּנִים הֵיטֵב בְּעִקּוּב אַחַר טִיסָנֵיהֶם וּבְאִתּוּר מְקוֹם נְפִילָתָם.

נוּרִית אָמִיד

הַמְּנַהֶלֶת פָּתְחָה אֶת אֶחָד הַחוּגִים הַמְעַנְיְנִים: "טִיסָנָאוּת". הַחוּג הַזֶּה מָלֵא, וְהַיְּלָדִים מִתְעַנְיְנִים בּוֹ מְאֹד.

אֶת הַבָּנוֹת פָּגַשְׁתִּי בְּמִסְגֶּרֶת הַחוּג כְּשֶׁהֵן מַפְגִּינוֹת יֶדַע בִּבְנִיַּת טִיסָנִים וּבְהַטָּסָתָם. "כֵּיף" לִרְאוֹת אוֹתָן מְשַׁיְּפוֹת, חוֹתְכוֹת, וּמַדְבִּיקוֹת עַד לִגְמַר בְּנִיַּת הַטִּיסָן אִתּוֹ הֵן מִתְחָרוֹת. מִשְׁאַת נַפְשָׁם שֶׁל מִשְׁתַּתְּפֵי הַחוּגִים הִיא לְהַטִּיס טִיסָנִים מוּנְעֵי מָנוֹעַ, וּבְשָׁלָב מִתְקַדֵּם, טִיסָנִים מֻנְחִים בְּגַלֵּי רַדְיוֹ. מִכָּאן אוּלַי יְקַבְּלוּ תֵּאָבוֹן לִדְאוֹת בְּעַצְמָם.

שמואל אוליצקי

בני רייכמר מטיס טיסן שבנה בעצמו.

